Capítol 10

La Ciència de l'ésser

Us anunciem allò que era des del principi,
que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls,
que hem contemplat i les nostres mans han
tocat. Us parlem del qui és la Paraula de Vida ...
A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist
i sentit, a fi que també feu comunió amb nosaltres.
Veritablement la nostra comunió és amb el Pare
i amb el seu Fill JesuCrist. ***Primera Carta de Joan***

Sóc aquí, dret al meu lloc. No puc fer altrament.
Ajuda'm Déu meu! Amén! ***Martin Luther***

Repte materialista

Al món material, el pensament hi ha revelat amb una gran rapidesa moltes meravelles útils. Amb una activitat semblant, les ales rabents del pensament s'han enlairat vers el reialme del real, fins a la causa espiritual d'aquestes coses inferiors que empenyen la recerca. La creença en una base material d'on se'n pot deduir tota la racionalitat, es dóna de mica en mica a la idea d'una base metafísica, s'allunya de la matèria i es gira vers la Ment per a trobar-hi la causa de tot efecte. Les hipòtesis materialistes repten la metàfisica a un combat final. En aquest període revolucionari, com el pastoret amb la fona, la dona marxa per a lliurar batalla amb Goliat.

La confusió confosa

En aquesta contesa final per la supremacia, els sistemes semi-metafísics no li forneixen cap ajut real a la mentafísica científica, puix els seus arguments es fonamenten alhora sobre el fals testimoni dels sentits materials i sobre els fets de la Ment. Aquests sistemes semi-metafísics són tots panteistes

sense excepció, i fan sentor de Pandemònium, una casa partida contra si mateixa.

Des de sempre la suposada coexistència de la Ment i la matèria i la barreja del bé i el mal són el resultat de la filosofia de la serp. La demostració de Jesús, destria el blat del jull, i revela la unitat i la realitat del bé, la irrealitat, el no-res, del mal.

Metafísica divina

La filosofia humana ha fet Déu semblant a l'home. La Ciència Cristiana fa l'home semblant a Déu. La primera és erònia, la segona és veritat. La metafísica és per sobre de la física, i la matèria no entra ni a les premises ni a les conclusions metafísiques. Les categories de la metafísica reposen sobre una sola base, la Ment divina. La metafísica, de les coses en fa pensaments, i bescanvia els objectes dels sentits per les idees de l'Ànima.

Per la consciència espiritual, aquestes idees són perfectament reals i palpables i tenen aquest avantatge sobre els objectes i els pensaments del sentit material: són bones i eternes.

Fonaments bíblics

El testimoni dels sentits materials no és absolut ni diví. Jo em planto, doncs, sense cap mena de reserva sobre els ensenyaments de Jesús, dels seus apòstols, dels profetes, i sobre el testimoni de la Ciència de la Ment. No hi ha altres fonaments.Tots els altres sistemes -sistemes basats del tot o en part sobre el coneixement assolit pels sentits materials- són canyissars sacsejats pel vent, no pas cases bastides sobre roca.

Teories refusades

Les teories que jo refuto són aquestes: (1) que tot és matèria; (2) que la matèria té el seu origen a la Ment, que és tan real com la Ment, i que posseeix intel.ligència i vida. La primera teoria, que la matèria ho és tot, és tan raonable com la

segona, que la Ment i la matèria coexisteixen i cooperen. Només una d'aquestes proposicions pot ser veritat: (1) que tot és matèria; (2) que tot és Ment. Quina és veritat?

La matèria i la Ment són pols oposats. L'una és el contrari de l'altra per la seva mateixa naturalesa i essència; totes dues, doncs, no poden ser reals. Si l'una és real, l'altra ha de ser irreal. Només capint que hi ha un sol poder, -no dos poders, matèria i Ment- hom pot pervenir a conclusions científiques i lògiques. Poques persones neguen la hipòtesi que la intel.ligència, a part de l'home i de la matèria, governa l'univers; i hom admet, en general, que aquesta intel.ligència és la Ment eterna o Principi diví, l'Amor.

Els profetes de l'antigor cercaven quelcom més noble que els sistemes del seu temps; d'aquí en ve la seva predicció de la nova dispensació de la Veritat. Però, no sabien pas quina seria la naturalesa exacta d'aquest sentit més infinit de l'ensenyament i la demostració de Déu, la Ment divina, -una demostració que havia de destruir el pecat, la malaltia i la mort, establir la definició de l'omnipotència, i servar la Ciència de l'Esperit.

Ignorància dels profetes

L'urc dels sacerdots és el príncep d'aquest món. No en té res del Crist. La modèstia i la caritat tenen l'autoritat divina. Els mortals tenen mals pensaments, i doncs, són dolents. Tenen pensaments malaltissos, i doncs, es posen malalts. Si el pecat fa pecadors, només la Veritat i l'Amor els poden alliberar. Si un sentit de la malaltia és la causa del patiment, i un sentit de benanaça la neutralitza, la malalatia és mental, no pas material. D'aquí el fet que només la ment humana pateix, està malalta, i que només la Ment divina guareix.

La vida del Crist Jesús no fóu pas miraculosa, ans revelà la seva espiritualitat primordial, -el bon sòl on la llavor de la

Veritat hi brota i fa molt de fruit. El Cristianisme del Crist és la cadena de l'ésser científic reapareixent a tots els temps, servant la seva clara conformitat amb les Escriptures, i unificant totes les èpoques dins del designi de Déu. A la Ciència divina no hi ha emasculació, ni il.lusió, ni esperit d'insubordinació.

Jesús ensenyà als seus deixeble la manera de guarir els malalts per la Ment en lloc de la matèria. Sabia que la filosofia, la Ciència i la prova del Cristianisme fan estada a la Veritat que foragita tota inharmonia.

Deixebles estudiosos

El mot que hom tradueix per *deixeble*, en llatí vol dir estudiant; i aquest mot indica que el poder de guarir no era un do sobrenatural dels estudiants de Jesús, ans el resultat de la seva clara comprensió espiritual de la Ciència divina demostrada pel seu Mestre guarint els malalts i els pecadors. D'aquí el sentit universal dels seus mots: ”No prego només per aquests, ans també per tots els que creuran en mi (em capiran) per la seva paraula.”

El fonament del NouTestament

El nostre Mestre digué, “Però el Consolador .. us ensenyarà totes les coses.” Quan la Ciència del Cristianisme arribi, us menarà vers tota la veritat. El Sermó de la Muntanya és l'esssència d'aquesta Ciència, i la vida eterna, no pas la mort de Jesús, n'és el resultat.

L'evangelista modern

Els qui estan a punt de deixar les seves xarxes o de llençar-les al bon cantó, on la Veritat s'hi fa trobadissa, tenen l'oportunitat ara, com als temps antics, d'aprendre i practicar el guariment Cristià. És a les Escriptures. El sentit espiritual de la Paraula imparteix aquest poder. Però, com diu Pau, “Com en sentiran a parlar si no hi ha ningú que la prediqui? I com la predicaran si no hi són enviats?” Si hi són enviats, com

predicaran, convertiran i guariran les gernacions, tret que la gent s'els escolti?

Cal atènyer el sentit espiritual de la veritat abans de poder capir la Veritat. Aquest sentit només s'assimila en la mesura que som honestos, generosos, aimants i dolços. La llavor s'ha de sembrar al sòl d'un "cor honest i bo," altrament no fa gaire fruit, puix l'element groller de la naturalesa humana la descolga. Jesús digué: "Aneu errats, perquè no enteneu les Escriptures." El sentit espiritual de les Escriptures en fa ressortir el sentit científic, i és la nova llengua esmentada al darrer capítol de l'Evangeli de St. Marc.

Espiritualitat de les Escriptures

La paràbola del "sembrador" ens ensenya la cura que tingué Jesús de no comunicar a les orelles empedreïdes ni als cors grollers els ensenyaments espirituals que ni l'empedreïment ni la grolleria podien acceptar. Llegint els pensaments de la gent, Jesús digué: "No doneu les coses santes als gossos, ni llenceu les vostres perles als porcs."

És l'espiritualització del pensament i la cristianització de la vida diària, en contrast amb els resultats de l'esgarrifosa comèdia de l'existència material; és la castedat i la puresa en contrast amb les tendències inferiors i l'atracció terrenal de la sensualitat i la impuresa, les que realment testimonien l'origen diví i l'operació de la Ciència Cristiana. Els triomfs de la Ciència Cristiana estan inscrits en la destrucció de l'error i del mal, d'on se n'escampen les llòbregues creences del pecat, de la malaltia i de la mort.

Contrasts no espirituals

És el Principi diví de l'univers el qui ha d'interpretar l'univers. Déu és el Principi divi de tot el que El representa i de tot el que realment existeix. Només la Ciència Cristiana, tal com fóu demostrada per Jesús, revela el Principi natural i diví de la Ciència.

Déu, el Principi de tot

La matèria i les seves pretensions de pecat, de malaltia i de mort són contràries a Déu, i no En poden emanar. No hi ha veritat *material.* Els sentits físics no poden fer la coneixença de Déu ni de la Veritat espiritual. Les creences humanes han fet moltes giragonses, però no n'hi ha cap que pugui treure l'entrellat del problema de l'ésser sense el Principi diví de la Ciència divina. Les deduccions de les hipòtesis materials no són científiques. Difereixen de la Ciència real perquè no es fonamenten sobre la llei divina.

La Ciència contra els sentits

La Ciència divina revessa el fals testimoni dels sentits materials, i esmicola així el fonament de l'error. D'aquí en ve l'enemistat entre la Ciència i els sentits, i la impossibilitat de pervenir a la comprensió perfecta fins que els errors dels sentits no són eliminats.

Les preteses lleis de la matèria i de la ciència mèdica no han fet mai els mortals sans, harmoniosos ni immortals. L'home és harmoniós quan és governat per l'Ànima. Per això és cabdal de capir la veritat de l'ésser, que revela les lleis de l'existència espiritual.

La llei espiritual, l'única llei

Déu no ha decretat mai una llei material que anul.li la llei espiritual. Si hi hagués una llei material d'aquesta mena, s'oposaria a la supremacia de l'Esperit, Déu, i refutaria la saviesa del creador. Jesús caminà sobre les ones, nodrí les gentades, guarí els malalts i ressucità els morts oposant-se directament a les lleis materials. Els seus actes, tot destruint les pretensions falses del sentit material o llei material, foren la demostració de la Ciència.

La Ciència demostra que els parers i les creences mortals, contradictòries i materials produeixen sempre els efectes de l'error, però aquesta atmosfera de la ment mortal no pot destruir ni la moralitat ni la salut, si hom hi oposa de seguida i

sense defallir la Ciència Cristiana. La Veritat i l'Amor són l'antídot d'aquest miasma mental, i enforteixen i serven l'existència. El coneixement inútil assolit per mitjà dels cinc sentits és només temporal, -les concepcions de la ment mortal, producte dels sentits, no de l'Ànima, l'Esperit-, i simbolitza tot el que és dolent i perible. Les c*ències naturals*, com hom les anomena normalment, no són, de fet, ni naturals ni científiques, perquè són deduïdes de l'evidència dels sentits materials. Les idees, ben altrament, són nades de l'Esperit, i no són pas simples conclusions inferides de premises materials.

El coneixement material, il.lusori

Els sentits de l'Esperit fan estada a l'Amor, i demostren la Veritat i la Vida. Així doncs, El Cristianisme i la Ciència que la interpreta es fonamenten sobre la comprensió espiritual, i destronen les anomenades lleis de la matèria. Jesús demostrà aquesta gran veritat. Quan els cinc sentits, erròniament anomenats sentits físics, són malmenats, no passen de ser les creences manifestades de la ment mortal, afirmant que la vida, la substància i la intel.ligència són materials, no pas espirituals. Aquestes falses creences i els seus efectes constitueixen la carn, i la carn fa la guerra a l'Esperit.

Els cinc sentits, deceptius

La Ciència divina és absoluta, i no tolera que hom s'aturi a mig camí a l'hora d'aprendre'n el Principi i la regla -que estableix per la demostració. Déu no ha fet mai l'associació convencional anomenada matèria i ment. La Ciència i la comprensió, governades per la Ment infal.lible i eterna, destrueixen aquesta associació imaginària, matèria i ment, que fóu afaiçonada només per a ser destruïda d'una manera i a una hora encara desconegudes. A aquesta hipotètica associació ja li ha passat el temps, puix la matèria examinada a la claror de la metafísica divina, desapareix.

Relació impossible

La matèria no té vida per perdre, i l'Esperit no es mor mai. Una associació de la ment i la matèria passaria per alt la Ment omnipresent i omnipotent. Això demostra que la matèria no és creada per Déu, l'Esperit, i que no és eterna. La matèria, doncs, no és substancial, ni viva ni intel.ligent. El punt d'engegada de la Ciència divina és que Déu, l'Esperit, ho és Tot-en-tot, i que no hi ha cap altre poder ni cap altra Ment, que Déu és Amor, i és, doncs, el Principi diví.

L'Esperit, el punt d'arrencada

Per a copsar la realitat i l'ordre de l'ésser a la seva Ciència, cal començar tenint Déu pel Principi diví de tot el que realment existeix. L'Esperit, la Vida, la Veritat i l'Amor són un, -i són els noms bíblics de Déu. Tota substància, tota intel.ligència, tota saviesa, tot ésser, tota immortalitat, tota causa i tot efecte pertanyen a Déu. En són els atributs, les eternes manifestacions del Principi diví infinit, l'Amor. Cap saviesa és sàvia, tret de la Seva; cap veritat és veritable, tret de la Veritat divina; cap amor és aimant, tret de l'Amor diví; cap vida és Vida, tret de la Vida divina; no hi ha bé, tret del bé que Déu imparteix.

Sinònims divins

La metafísica divina, tal com li és revelada a la comprensió espiritual, deixa ben clar que tot és Ment, i que la Ment és Déu, omnipotència, omnipresència, omnisciència, -és a dir tot poder, tota Presència, tota Ciència. Tot és, doncs, de fet, la manifestació de la Ment.

La plenitud divina

Les nostres teories humanes materials estan mancades de Ciència. La veritable comprensió de Déu és espiritual. Li furta a la tomba la seva victòria. Destrueix la falsa evidència que malmena el pensament i l'orienta vers altres déus, o altres pretesos poders superiors o contraris a l'únic Esperit, com ara la matèria, la malaltia, el pecat i la mort.

La Veritat, discernida espiritualment, és científicament entesa. Foragita l'error i guareix els malalts.

Haver un sol Déu, una sola Ment, desplega el poder que guareix el malalt, i acompleix les paraules de les Escriptures: "Jo sóc el Déu que et guareix", i "Li he trobat un rescat." Quan els preceptes divins són entesos, revelen els fonaments de la fraternitat, on una ment no fa la guitza a l'altra, ans totes tenen un sol Esperit, Déu, una sola deu d'intel.ligència, d'acord amb el manament de la Bíblia: "Tingueu la mateixa ment que hi havia en JesuCrist." L'home i el seu Creador van de bracet a la Ciència divina, i la consciència real només pren esment de les coses de Déu.

Germanor universal

Adonar-se clarament que tota inharmonia és irreal fa copsar els objectes i els pensaments tal com realment són, els presenta bells i immortals. L'harmonia de l'home és tan real i immortal com la de la música. La discordança és irreal i mortal.

Si hom admet que Déu és l'única Ment i l'única Vida, el pecat i la mort no tenen l'avinantesa de manifestar-se. Quan a la Ciència aprenem a ser perfectes com el nostre Pare del cel és perfecte, el pensament s'encarrila vers vies noves i saludables, -es gira vers la contemplació de les coses immortals i tot allunyant-se de la materialitat es tomba vers el Principi de l'univers, que enclou l'home harmoniós.

Perfecció, el requisit

Les creences materials i la comprensió espiritual no es barregen mai. La darrera destrueix les primeres. La discordança és el *no res* anomenat error. L'harmonia és el *quelcom* anomenat Veritat.

La natura i la Revelació ens diuen que tota cosa produeix les de la seva mateixa mena. La Ciència divina no cull raïms dels arços, ni figues del cards. La intel.ligència no produeix mai la inintel.ligència; però la matèria és sempre inintel.ligent i

Tota cosa produeix les de la seva mateixa mena

no pot, doncs, brotar de la intel.ligència. La Ment eterna i infal.lible diu a tot el que li és dissemblant, “De ben segur moriràs;” i en un altre lloc, les Escriptures diuen que la pols torna a la pols. Allò que és inintel.ligent recau dins la seva pròpia irrealitat. La matèria no produeix mai la ment. Allò que és immortal no produeix mai allò que és mortal. Del bé no en pot venir el mal. Puix Déu mateix és bo i és Esperit, la bonesa i l'espiritualitat han de ser, per força, immortals. Els seus oposats, el mal i la matèria, són l'error mortal, i l'error no té creador. Si la bonesa i l'espiritualitat són reals, el mal i la materialitat són irreals i no poden ser el resultat d'un Déu infinit, el Bé.

La història natural ens presenta els vegetals i els animals preservant les seves espècies originals, -cada un reproduint els de la seva mena. Un mineral no és produït per un vegetal, ni l'home per la bèstia. A la reproducció, l'ordre dels gens i de les espècies és preservat a tot el cicle de la naturalesa. Això apunta vers la veritat espiritual i la Ciència de l'ésser. L'error compta amb el capgirament d'aquest ordre, afirma que l'Esperit produeix la matèria i que la matèria produeix tots els mals de la carn. I que el bé, doncs, és l'origen del mal. Aquestes suposicions contradiuen fins i tot l'ordre de la pretesa ciència material.

El reialme de la realitat és l'Esperit. La dissemblança de l'Esperit és la matèria, i l'oposat d'allò que és real no és diví, -és un concepte humà. La matèria és un enunciat erroni. Aquest error a la premisa mena a l'error a la conclusió de tota proposició on la trobem. Res del que podem dir o creure tocant a la matèria és immortal, puix la matèria és temporal i, doncs, un fenòmen mortal, un concepte humà, a voltes bell, però sempre erroni.

Error material

L'Esperit és la deu o el creador de la matèria? La Ciència revela que a l'Esperit no hi ha cap element d'on se'n pugui crear la matèria. Els raonaments de la metafísica divina demostren el no res de la matèria. L'Esperit és l'única substància i l'única consciència que la Ciència divina reconeix. Els sentits materials s'hi oposen, però no hi ha sentits materials, puix la matèria no té ment. A l'Esperit no hi ha matèria, igual que a la Veritat no hi ha error, ni al bé, mal. La noció que hi ha una substància material, real, l'oposat de l'Esperit, és una suposició falsa. L'Esperit, Déu, és infinit, tot. L'Esperit no pot tenir contrari.

Substància contra suposició

Que la matèria és substancial o que té vida i sensació, és una de les falses creences dels mortals, i només existeix dins d'una pretesa consciència mortal. És per això, que a mesura que ens apropem a l'Esperit i a la Veritat, perdem conciència de la matèria. Admetre que hi pugui haver una substància material exigeix una altra l'admissió, que l'Esperit no és infinit i que la matèria es crea a si mateixa, té existència pròpia i és eterna. D'això en resultaria l'existència de dues causes eternes, fent-se sempre la guerra; i tanmateix, diem que l'Esperit és suprem i és tota la presència.

Una sola causa suprema

La creença de l'eternitat de la matèria contradiu la demostració de la vida entesa com Esperit, i ens mena a la conclusió que, si l'home és material, eixí de la matèria i ha de tornar a la pols, -lògica que tindria per resultat l'anorreament de l'home.

Tot el que anomenem pecat, malatia i mort és una creença mortal. Definim la matèria d'error, perquè s'oposa a la vida, a la substància i a la intel.ligència. La matèria amb la seva mortalitat, no pot ser substancial si l'Esperit és substancial i etern. Què hauria de ser substància per nosaltres, -allò que

La substància és l'Esperit

s'erra, canvia i es mor, allò que es mutable i mortal, o allò que és infal.lible, immutable i immortal? Un dels autors del Nou Testament descriu clarament la fe, una qualitat de la ment, com “la *substància* de les coses que esperem.”

El fat de la matèria mena a la conclusió que la matèria, el llim llefiscós, o proptoplasma no s'originà mai a la Ment immortal, i doncs, no és eterna. La matèria no ha estat creada per la Ment ni per a ser la manifestació i el puntal de la Ment.

Mortalitat material

Les idees són palpables i reals per la consciència immortal, i tenen l'avantatge de ser eternes. L'Esperit i la matèria no poden coexistir ni cooperar; i l'un no pot pas més crear l'altre que la Veritat pot crear l'error, o *viceversa*.

Palpables per l'esperit

En la mesura que s'esvaeix la creença que la vida i la intel.ligència són a la matèria o de la matèria, els fets immortals de l'ésser es fan visibles, i la seva única idea o intel.ligència és en Déu. Hom només pervé a l'Esperit per la comprensió i la demostració de la Vida, de la Veritat i de l'Amor eterns.

Tots els sistemes de filosòfia, de doctrina i de medicina humans s'han encomanat, poc o molt, la creença panteïsta que hi ha ment a la matèria; però aquesta creença contradiu alhora la revelació i el raonament just. Hom arriba a una conclusió lògica i científica només sabent que no hi ha dues bases de l'ésser, matèria i ment, ans una de sola, la Ment.

Tendències panteïstes

El panteïsme, començant per un sentit material de Déu, cerca la causa a l'efecte, el Principi a la seva idea, i la vida i la intel.ligència a la matèria.

A la infinitat de la Ment, la matèria hi és, per força, desconeguda. Els símbols i els elements de la discordança i de la descomposició no són el producte del *Tot* infinit, perfecte i etern. De l'Amor, de la llum i de l'harmonia, que són la llar de l'Esperit, només en poden venir reflexs del bé. Totes les coses boniques i inofensives són idees de la Ment. La Ment les crea i les multiplica, i el producte ha de ser, per força, mental.

Les coses de Déu són boniques

La creença finita no pot mai, de cap manera, fer justícia a la Veritat. La creença finita limita totes les coses, i premsaria la Ment, que és infinita, sota els ossos del crani. Aquesta mena de creença no pot ni capir ni adorar l'infinit, i per plaure el seu sentit finit de la divisibilitat de l'Ànima i de la substància, mira de dividir l'únic Esperit, i fer-ne una munió de persones i d'ànimes.

Per culpa d'aquest error, la creença humana arriba a tenir "molts déus i molts senyors." Moisès proclamà com el primer dels Deu Manaments de Jeovà: "No tindràs altres déus fora de mi!" Tanmateix adona't del zel de la creença que vol imposar l'error contrari, que hi ha moltes ments. L'argument de la serp a l'al.legoria, "Sereu com déus," ens voldria fer creure de totes totes, que l'Ànima és al cos, i que l'Esperit infinit, la Vida, és dins de les formes finites.

Creure en molts déus

Ben entès, l'home, en lloc de posseir un cos material sensible, té un cos insensible; i Déu, l'Ànima de l'home i de tot el que existeix, gaudint perpètuament d'individualitat, d'harmonia, i d'immortalitat pròpies, comunica aquestes qualitats a l'home, i les perpètua en l'home de mà de la Ment, no pas de la matèria. L'única excusa que tenim per a nodrir parers humans i refusar la Ciència de l'ésser és la nostra ignorància mortal de l'Esperit, -ignorància que només es dóna

Cos insensible

a la comprensió de la Ciència divina, una comprensió que ens fa entrar al regne de la Veritat a la terra, i ens ensenya que l'Esperit és infinit i Suprem. L'Esperit i la matèria no es barregen pas més que la llum i les tenebres. Quan l'una hi és, l'altra s'esvaeix.

L'error pressuposa que l'home és alhora ment i matèria. La Ciència divina contradiu els sentits corporals, blasma la creença mortal, i pregunta: Què és l'Ego, quin n'és l'origen i el fat? L'Ego-home és el reflex de l'Ego-Déu, l'Ego home és la imatge i semblança de la Ment perfecta, Esperit, Principi diví.

Déu i la Seva imatge

L'únic Ego, l'única Ment o Esperit anomenat Déu, és infinita individualitat, que forneix tota forma i tota gràcia, i reflecteix en l'home i en les coses espirituals i individuals la realitat i la divinitat.

La ment que afiguradament existeix a la matèria o sota els ossos del crani és un mite, un sentit mal entès i una concepció falsa de l'home i de la Ment. Quan bescanviem el sentit fals pel veritable, i ens adonem que el pecat i la mortalitat no tenen ni Principi ni permanència, aprendrem que el pecat i la mortalitat no tenen origen real ni existència legítima. Només són el nadiu no res, d'on l'error en voldria simular la creació amb un home fet de la pols.

La Ciència divina no posa el vi novell en bots vells, l'Ànima a la matèria, ni l'infinit dins el finit. Els nostres falsos punts de vista de la matèria pereixen a mesura que copsem els fets de l'Esperit. Cal fer fora la vella creença, altrament la nova idea es vessarà endebades, i la inspiració, que ha de canviar el nostre punt de vista, es perdrà. Ara, com temps ha, la Veritat

La nova idea veritable

foragita el mal i guareix els malalts.

La Vida real, o Ment, i el seu contrari, la pretesa vida i ment materials són figurades per dos símbols geomètrics, un cercle o esfera i una línia recta. El cercle representa l'infinit sense començament ni final, la línia recta representa el finit, que té un començament i un final. L'esfera representa el bé, la individualitat autoexistent i eterna, o Ment; la línia recta representa el mal, la creença en una existència material temporal que es crea a si mateixa. La Ment eterna i l'existència material temporal no s'uneixen mai ni en figura ni en fets.

Figures de l'ésser

Una línia recta no hi troba lloc dins d'una corba, i una corba no pot ajustar-se a una línia recta. De la mateixa manera la matèria no hi té cap lloc a l'Esperit, i l'Esperit no hi té cap lloc a la matèria. La Veritat no hi té llar a l'error. I l'error no hi troba cap puntal a la Veritat. La Ment no pot entrar dins la ininitel.ligència i la matèria, ni la inintel.ligència pot esdevenir Ànima. Aquests oposats no es poden barrejar ni unir en cap punt. Ni que sembli que es toquin, l'un és encara una corba i l'altra una línia recta.

Símbols oposats

No hi ha poder inherent a la matèria; puix tot allò que és material és un pensament humà material i mortal, que es governa sempre de manera errònia.

La Veritat és la intel.ligència de la Ment immortal. L'error és la pretesa intel.ligència de la ment mortal.

Tot allò que apunta vers la caiguda de l'home, o el contrari de Déu, o l'absència de Déu, és el somni Adàmic, que no és mai ni Ment ni home, puix no és engendrat pel Pare. La regla d'inversió, de l'error en dedueix el seu contrari, la Veritat; però la Veritat és la claror que espargeix l'error. A mesura que els

La veritat no és capgirada

mortals comencen a capir l'Esperit, renuncien a la creença d'una existència real fora de Déu.

La Ment és la deu de tot moviment, i no hi ha cap inèrcia que ajorni o aturi la seva acció perpètua i harmoniosa. La Ment és la mateixa Vida, el mateix Amor, i la mateixa saviesa "ahir, avui i per sempre." La matèria i els seus efectes -el pecat, la malaltia i la mort- són estats de la ment mortal que actuen, reaccionen, i després s'aturen. No són fets de la Ment. No són idees, ans il.lusions. El Principi és absolut. No admet cap error, ans reposa sobre la comprensió.

Deu de tota vida i acció

Però què diuen les teories prevalents? Afirmen que la Vida, o Déu, és idèntica que l'anomenada vida material. Presenten la Veritat i l'error com *ment,* i el bé i el mal com *esperit.* Pretenen que allò que, de fet, és només l'estat objectiu del sentit material, és vida -com ara la vida estructural de l'arbre o de l'home material-, i s'afiguren que això és la manifestació de l'única Vida, Déu.

Aquesta falsa creença del què realment és la vida, malfama tant el caràcter i la naturalesa de Déu, que tots els qui s'arrapen a aquesta falsia perden el veritable sentit del Seu poder. El Principi diví, o la Vida, no pot ser demostrat a la pràctica per la longevitat, com feren els patriarques, si no se n'exposa la Ciència de manera acurada. Cal que el nostre enteniment aculli el Principi diví, i que el visquem a la vida diària; puix, tret de fer-ho, no podrem demostrar pas més la Ciència que podem ensenyar i il.lustrar la geometria si d'una línia recta, en diem corba, o d'una esfera, línia recta.

Estructura espiritual

La mentalitat, la immortalitat, i la consciència fan estada a

matèria? No és racional dir que la Ment és infinita, però que sojorna la finitat, -a la matèria- o que la matèria és infinita i l'intermediari de la Ment.

Si Déu estigués limitat a l'home o a la matèria, o si l'infinit es pogués inscriure dins del finit, Déu seria corpori, i semblaria que la Ment il.limitada eixís d'un cos limitat, però això és una impossibilitat. La Ment infinita no pot començar enlloc, ni tornar a cap límit. No pot estar travada ni ser manifestada del tot per la corporalitat.

La Ment mai limitada

La imatge o semblança de Déu és matèria, o un mortal, el pecat, la malaltia i la mort? La matèria pot reconèixer la Ment? La Ment infinita pot reconèixer la matèria. L'infinit pot sojornar dins d'allò que és finit o conèixer res disssemblant de l'infinit? La Deïtat pot ser copsada pels sentits materials? Els sentits materials, que no reben cap evidència directe de l'Esperit, poden ser testimonis verídics de la vida, de la veritat i de l'amor espiritual?

Percepció material impossible

La resposta de totes aquestes qüestions ha de ser sempre negativa.

Els sentits físics no es poden fer seva cap prova de Déu. No poden veure l'Esperit amb l'ull ni el poden sentir amb l'orella, ni poden sentir, tastar o flairar l'Esperit. Fins i tot els elements més fins i mal anomenats materials se'ls hi escapoleixen als sentits físics, i només són copsats pels efectes que habitualment se'ls hi atribueixen.

L'Esperit no es copsa físicament

Segons la Ciència Cristiana, els únics sentits reals de l'home són espirituals, emanant de la Ment divina. El pensament passa de Déu a l'home, però ni sensació ni comunicació van del cos material a la Ment. La intercomunicació es fa sempre de Déu cap a la Seva idea,

l'home. La matèria no és sensible i no pot prendre esment ni del bé ni del mal, ni del plaer ni del patiment. La individualitat de l'home no és material. Aquesta Ciència de l'ésser no és vigent només després de la mort, a l'estat que els homes en diuen el Paradís, ans ara i aquí; aquesta Ciència és el gran fet de l'ésser al temps i a l'eternitat.

Què és, doncs, la personalitat material que pateix, peca i es mor? No és pas l'home, la imatge i semblança de Déu, ans la imatge contrafeta de l'home, la semblança capgirada, la *dissemblança* anomenada pecat, malaltia i mort. La irrealitat de la pretensió que un mortal és la veritable imatge de Déu és il.lustrada per les naturaleses oposades de l'Esperit i de la matèria, de la Ment i del cos, puix l'un és intel.ligència, mentre que l'altra és inintel.ligència

La imitació humana contrafeta

Déu és una personalitat física? L'Esperit no és físic. La creença que un cos material és l'home és un fals concepte de l'home. Ha arribat l'hora que un concepte finit de l'infinit i d'un cos material com la seu de la Ment, faci pas a un sentit més diví de la intel.ligència i de les seves manifestacions, -a la comprensió més afinada que la Ciència ens forneix de l'Ésser Suprem, o Principi diví, i de la seva idea.

Falses concepcions materials

Interpretant Déu com un Salvador corporal i no pas com el Principi redemptor, o Amor diví, anirem cercant la salvació al perdó i no a la reforma, i ens girarem vers la matèria i no vers l'Esperit per a guarir els malalts. A mesura que els mortals, mercès al coneixement de la Ciència Cristiana, atenyin un sentit més refinat, maldaran d'aprendre, no de la matèria, ans del Principi diví, Déu, la manera de demostrar el Crist, la Veritat, com l'únic poder guaridor i redemptor.

Ens salvem reformant-nos

És essencial de capir, en lloc de creure, allò què s'adiu més

amb la benaurança de l'ésser. Cercar la Veritat agafant-se a les doctrines humanes és no entendre l'infinit. No hem de cercar allò que és immutable i immortal de mà d'allò que és finit, mutable i mortal, i dependre així de la creença en lloc de la demostració, puix això és fatal pel coneixement de la Ciència. Capir la Veritat ens hi fa tenir una fe plena, i la comprensió espiritual val més que tots els holocausts.

El Mestre digué, "Ningú no arriba al Pare (el Principi diví de l'ésser) si no és per mi," el Crist, la Vida, la Veritat i l'Amor; puix el Crist diu, "Jo sóc el camí." Jesús, aquest home original descartà des del començament fins al final la causalitat física. Sabia que el Principi diví, l'Amor, crea i governa tot allò que és real.

A la llengua saxona i a vint llengües més, *good (bé* o *bo* en català*)* és el mot que designa Déu. Les Escriptures declaren que tot el que Déu féu és bo, com Ell mateix, -Principi i idea, bons. I doncs, l'univers espiritual és bo i reflecteix Déu tal com és.

La bonesa és part de Déu

Els pensaments de Déu són perfectes i eterns; són substància i Vida. Els pensaments materials i temporals són humans, abastant l'error, i puix Déu, l'Esperit, és l'única causa, els hi manca la causa divina. Allò que és material i temporal no és pas creació de l'Esperit. Només és el contrafaïment d'allò que és espiritual i etern. Els pensaments efímers són les antípodes de la Veritat eterna, ni que (per la suposició de qualitats oposades) l'error hagi de dir, "Jo sóc veritat." Però, en fer aquesta declaració, l'error, la falòrnia, es destrueix.

Pensaments espirituals

El pecat, la malaltia i la mort són part de la creença humana material, i no pertanyen a la Ment divina. No tenen ni origen ni

existència real. No tenen ni Principi ni permanència, ans fan part, amb tot el que és material i temporal, del no res de l'error que simula les creacions de la Veritat. Totes les creacions de l'Esperit són eternes; però les creacions de la matèria han de tornar a la pols. L'error s'afigura que l'home és alhora mental i material. La Ciència divina contradiu aquest postulat i serva la identitat espiritual de l'home.

De l'absència de la Veritat, en diem *error*. La Veritat i l'error són dissemblants. A la Ciència, la Veritat és divina, i el Déu *infinit* no pot tenir dissemblança. Déu, la Veritat, creà l'error? No! "En pot rajar d'una mateixa font, aigua dolça i aigua amargant?" Com pot Déu, que és a tot arreu i ho abasta tot, ser absent o suggerir l'absència de l'omnipresència i de l'omnipotència? Com hi pot haver més que el *tot*?

Totalitat divina

L'errror no va de bracet ni de la comprensió ni de la veritat, ni és pas l'error un lluc de la Ment. El mal pretén ser quelcom quan, de fet, no és res. Diu, "Sóc l'home, però no sóc la imatge i la semblança de Déu;" mentre que les Escriptures declaren que l'home fóu fet a la imatge de Déu.

L'error és una falsa creença mortal; és una il.lusió, sense identitat ni fonament espirituals, i no té existència real. La suposició que la vida, la substància i la intel.ligència són a la matèria o *de* la matèria és un error. La matèria no és ni una cosa ni una persona, ans simplement la suposició objectiva del contrari de l'Esperit. Els cinc sentits materials testifiquen que la veritat i l'error s'apleguen dins d'una ment alhora bona i dolenta. El seu fals testimoni es donarà finalment a la Veritat, -el reconeixement de l'Esperit i de la creació espiritual.

Error destapat

La Veritat no pot ser contaminada per l'error. La declaració

que la *Veritat és real* enclou per força la declaració correlativa, que *l'error, la dissemblança de la Veritat, és irreal*.

La hipotètica guerra entre la Veritat i l'error és només el conflicte mental entre l'evidència dels sentits espirituals i el testimoni dels sentits materials, i aquesta guerra entre l'Esperit i la carn aclarirà totes les qüestions per la fe en l'Amor diví i capint aquest Amor.

El gran conflicte

La superstició i la comprensió no poden lligar mai. Quan els efectes finals, tant físics com morals, de la Ciència Cristiana siguin copsats del tot, s'acabarà el conflicte entre la veritat i l'error, la comprensió i la creença, la Ciència i el sentit material, anunciat pels profetes i encetat per Jesús, i l'harmonia espiritual regnarà. Els llamps i els trons de l'error poden esclatar i guspirejar fins que els núvols s'espargeixen i la tronada es fon a la llunyania. Aleshores la pluja fina de la divinitat refresca la terra. Com diu St. Pau: “Hi ha un lloc de repòs per al poble de Déu.”(de l'Esperit)

Les pedres cantoneres del temple de la Ciència Cristiana les trobem en aquests postulats: la Vida és Déu, el bé, no pas el mal; l'Ànima és impecable i no és al cos; l'Esperit no és material ni en pot ser; la Vida no està sotmesa a la mort; el veritable home espiritual no és nat, no es mor, ni té vida material.

Les pedres cantoneres del temple

La Ciència revela les glorioses possibilitats de l'home immortal, mai limitat pels sentits mortals. L'element Crístic, del Messies en féu el Guia, la Veritat i la Vida.

L'element Crístic

La Veritat eterna destrueix allò que els mortals sembla que hagin après de l'error, i l'existència real de l'home en tant que

fill de Déu es revela. La Veritat demostrada és la la vida eterna. L'home mortal no es podrà enlairar més enllà de les desferres temporals de l'error, de la creença del pecat, de la malaltia i de la mort fins que no aprengui que Déu és l'única Vida. La creença que la vida i la sensació són al cos s'hauria de vèncer tot capint allò que és l'home fet a la imatge de Déu. Aleshores l'Esperit haurà vençut la carn.

La dolenteria no és l'home

Un mortal pervers no és pas la idea de Déu. No és gaire més que l'expressió de l'error. Afigurar-se que el pecat, la luxúria, l'odi, l'enveja, la hipocresia, la revenja tenen vida, és un malentès terrible. La Vida i la idea de la Vida, la Veritat i la idea de la Veritat, no fan mai els homes malalts, pecadors ni mortals.

La mort, il.lusòria

El fet que el Crist, o la Veritat, triomfés sobre la mort i encara hi triomfi, demostra que “el rei dels terrors” és només una creença mortal, o un error, que la Veritat destrueix amb les evidències espirituals de la Vida; i això demostra que, allò que pels sentits, sembla la mort, és només una il.lusió mortal, puix per l'home real i per l'univers real no hi ha procés de mort.

La creença que la matèria té vida, fa cap, segons la llei universal de la ment mortal, a la creença en la mort. Així, doncs, hom suposa que l'home, l'arbre i la flor s'han de morir; però el fet roman, que l'univers de Déu és espiritual i immortal.

Plançó espiritual

El fet espiritual i la creença material de les coses es contradiuen; però allò que és espiritual és veritat, i per tant, allò que és material és, forçosament, fals. La vida no és a la matèria. I hom no pot dir, doncs, que en fugi. La matèria i la mort són il.lusions mortals. L'Esperit i totes les coses espirituals són l'únic real i etern.

L'home no és el fill de la carn, ans de l'Esperit, -de la Vida, no pas de la matèria. Perquè la Vida és Déu, la Vida ha de ser

eterna, existent en si mateixa. La Vida és l'etern JO SÓC, l'Ésser que era, és i serà, i que res no pot esborrar.

Si els mortals no entenen ni una mica, el Principi, la regla, i la demostració de l'ésser de l'home abans no els atrapi allò que hom anomena la mort, no pujaran pas més amunt espiritualment a l'escala de l'existència pel fet d'aquesta sola experiència, ans romandran tan materials com abans de la transició, cercant encara la benaurança per mitjà d'un sentit material, en lloc d'un sentit espiritual de la vida, i empesos per motius inferiors i egoistes. És fals de dir que la Vida o la Ment és finita i física, o que és manifestada pel cervell i pels nervis. És per això que la Veritat ve a destruir aquest error i els seus efectes, la malaltia, el pecat i la mort. Dels qui són espirituals, les Escriptures en diuen: “La segona mort no hi té cap poder.”

La mort no és cap avantatge

Si el canvi anomenat *mort,* destruís la creença del pecat, de la malaltia i de la mort, hom assoliria la benaurança just al moment de la mort, i seria per sempre permanent, però no és pas així. La perfecció només s'assoleix per la perfecció. Els qui són injustos, en seran fins que a la Ciència divina, el Crist, la Veritat, llevi tota la ignorància i tot el pecat.

Purificació futura

El pecat i l'error que ens engrapen al moment de la mort no s'acaben pas aquest moment, ans s'allarguen fins a la mort d'aquests errors. Per a ser del tot espiritual, l'home ha de ser impecable, i només n'esdevé, quan arriba a la perfecció. L'assassí, ni que el matin al moment del crim, no deixa enrera el pecat. No és més espiritual pel fet de creure que el seu cos s'ha mort i adonar-se que la seva ment cruel no s'ha mort. Els seus pensaments no seran més purs fins que el mal no sigui desarmat pel bé. El seu cos és tant material com la seva ment, i *viceversa.*

El pecat, punit

1 És un greu error d'afigurar-se que el pecat és perdonat mentre no s'hi renunciï, que la benaurança pot ser genuïna al
3 bell mig del pecat, que la pretesa mort del cos ens deslliura del pecat, i que el perdó de Déu és altra cosa que la destrucció del pecat. Sabem que tot serà canviat "en una
6 picada d'ull," quan tocarà la darrera trompeta, però aquesta darrera crida de la saviesa no arribarà fins que els mortals no s'hagin donat a totes les crides menors mentre es
9 desenvolupa el caràcter Cristià. Els mortals no s'han d'imaginar que creure's l'experiència de la mort els desvetlli a l'ésser glorificat.

Salvació i prova

12 La salvació universal reposa sobre la progressió i el temps de prova, i no es pot assolir sense tots dos. El cel no és un lloc, ans un estat diví de la Ment, on totes les manifestacions
15 de la Ment són harmonioses i immortals, perquè el pecat ja no hi és i hom s'adona que l'home no és just per si mateix, ans que seu és, "l'esperit del Senyor," com diuen les Escriptures.

18 Al llibre de l'Eclesistés hi llegim: "Si un arbre cau ... allí es queda." Aquestes ratlles han esdevingut la dita popular, "L'arbre queda tal com cau." L'home es desvetllarà tal com
21 s'ha adormit. L'home mortal, després de la mort, serà tal com era quan la mort l'anà a trobar, fins que el temps de prova i el progrés no hagin acomplert el canvi que li cal. La Ment no
24 esdevé mai pols. Ni a la Ment ni a la Vida no els hi espera cap ressurrecció de la tomba, puix la tomba no té cap poder ni sobre l'una, ni sobre l'altra.

El dia del judici

27 Als mortals no els hi espera cap judici final, puix el dia del judici de la saviesa s'esdevé a cada hora i sense aturador, el judici que despulla l'home mortal de tot l'error material. Pel
30 que fa a l'error espiritual, no n'hi ha pas.

Quan la darrera falta mortal sigui destruïda, aleshores tocarà la darrera trompeta que acabarà la contesa de la Veritat amb l'error i la mortalitat; “però ningú en sap el dia ni l'hora.” Aquí la profecia s'atura. Només la Ciència divina pot copsar les alçades i les pregoneses de l'ésser i revelar l'infinit.

La Veritat només serà per nosaltres “la resurrecció i la vida” en la mesura que destrueixi tot l'error i la creença que la Ment, l'única immortalitat de l'home, pugui ser engrillonada pel cos, i la Vida pugui estar sotmesa a la mort. Un mortal pecador, malalt i morent no és la imatge de Déu, el perfecte i etern.

Error primitiu

La matèria és la creença primitiva de la ment mortal, perquè aquesta pretesa ment no en sap res de l'Esperit. Per la ment mortal, la matèria és substancial i el mal és real. Els pretesos sentits dels mortals són materials. I doncs, la pretesa vida dels mortals depèn de la matèria.

Explicant l'origen de l'home material i de la ment mortal, Jesús digué: “Per què no enteneu el què us dic? No m'enteneu perquè no podeu sentir la meva paraula. El vostre pare és el diable (el mal), i vosaltres feu els desigs del vostre pare. Ell és un assasí des d'un bon començament, i no fa estada a la veritat, perquè en ell no hi ha rastre de veritat. Quan diu una mentida, parla de si mateix: perquè és un mentider, i el pare de la mentida.”

Aquesta mentalitat carnal i material, mal anomenada *ment,* és mortal. L'home, doncs, seria anorreat, si no fos per la indissoluble unió entre el veritable home espiritual i el seu Déu, una unió que Jesús revelà. Per la seva resurrecció i la seva ascensió, Jesús demostrà que un home mortal no és l'essència real de l'home, i que aquesta mortalitat material

L'home immortal

irreal s'esvaeix en presència de la realitat.

L'electricitat no és pas un fluïd vital, ans l'expressió més immaterial de la conciència il.lusòria, -la inintel.ligència material, que no fa de baula entre la matèria i la Ment, i que s'autodestrueix. La matèria i la ment mortal només són diferents estrats de la creença humana. El substrat més groller s'anomena matèria o cos; el més eteri s'anomena ment. Això que en diem ment i cos és el miratge i.lusori anomenat un mortal, una ment a la matèria. A la realitat i a la Ciència, tots dos estrats, la ment mortal i el cos mortal, són falsos representants de l'home.

Electricitat elemental

Els pretesos gasos i forces materials són contrafaïments de les forces espirituals de la Ment divina, que té per potència la Veritat, per atracció l'Amor, i per adhesió i cohesió la Vida, perpetuant els fets eterns de l'ésser. L'electricitat és l'excedent furient de la materialitat que contrafà la veritable essència de l'espiritualitat o veritat, -la gran diferència entre l'electricitat i la veritat és que l'electricitat no és intel·ligent, mentre que la veritat espiritual és la Ment.

No hi ha fúria fada de la ment mortal, -expressada per terratrèmols, vents, onades, llamps, foc, ferotgia bestial-, i aquesta pretesa ment es destrueix a si mateixa. Les manifestacions del mal, que contrafan la justícia divina són anomenades a les Escriptures, “La ira del Senyor.” De fet, palesen l'autodestrucció de l'error o matèria i apunten vers l'oposat de la matèria, la fortalesa i la permanència de l'Esperit. La Ciència Cristiana revela la Veritat i la seva supremacia, l'harmonia universal, la integritat de Déu, el bé, i el no res del mal.

Forces fictícies

Els cinc sentits físics són les vies i els instruments de l'error

humà, i hi van de bracet. Aquests sentits representen la creença humana general que la vida, la substància i la intel·ligència són la unió de la matèria i de l'Esperit. Això és panteïsme, i porta dins seu les llavors de tota mena d'error.

Instruments de l'error

Si l'home fos alhora ment i matèria, la pèrdua d'un sol dit li llevaria qualitat i quantitat, puix la matèria i l'home serien un.

La creença que la matèria pensa, hi veu, o hi sent no és pas més real que la creença que la matèria gaudeix i pateix. Aquesta creença mortal, mal anomenada *home*, és l'error, que diu: "la matèria té intel·ligència i sensació. Els nervis són sensibles. El cervell pensa i peca. L'estómac pot fer posar un home de mal humor. Un accident pot desfigurar l'home, i la matèria el pot matar." Els mortals són les víctimes d'aquest veredicte dels pretesos sentits materials, puix la fisiologia i la patologia els hi ensenyen a venerar els falsos testimonis, els errors que la Veritat destrueix de mà del sentit espiritual i la Ciència.

Veredicte mortal

La ratlla de demarcació entre l'home immortal, representant l'Esperit, i l'home mortal representant l'error que la vida i la intel·ligència són a la matèria, ens ensenya que els plaers i els patiments de la matèria són mites, i que la creença humana en aquestes barrabassades és la mare de la mitologia, on la matèria s'hi representa dividida en déus intel·ligents. La genuïna identitat de l'home només es pot reconèixer en allò que és bo i veritable. L'home no es fa a si mateix ni és fet pels mortals. Déu creà l'home.

Plaers mítics

El barraler es pensa que hi troba plaer a la beguda. El lladre es pensa que hi guanya alguna cosa furtant, i l'hipòcrita fa veure que no n'és. La Ciència de la Ment esmena aquests malentesos, puix la Veritat demostra la falsia de l'error.

La creença que un membre que s'ha amputat ens fa mal a l'indret on era, i la sensació sembla que sigui als nervis que ja no hi són, és una prova més que hom no es pot refiar del testimoni físic.

Membres amputats

Déu crea i governa l'univers, encloent-hi l'home. L'univers és curull d'idees espirituals, que Déu desplega, i aquestes idees obeeixen la Ment que les ha fet. La ment mortal voldria fer material allò que és espiritual, i tot seguit voldria retrobar la identitat original de l'home per a poder-se escapolir de la mortalitat d'aquest error. Els mortals no són pas com els immortals, creats a la imatge de Déu; però l'Esperit infinit, éssent-ho tot, la consciència mortal a la fi es donarà a aquest fet científic i s'esvairà, i el sentit veritable de l'éssser perfecte i per sempre intacte, es farà visible.

Els mortals no són com els immortals

La manifestació de Déu a través dels mortals és com la claror que travessa el vidre. La claror i el vidre no esdevenen mai un, però tot i ser matèria, el vidre no és tan opac com les parets. La ment mortal a través de la qual la Veritat es manifesta més esclatant és la que s'ha desempallegat de més materialitat -més error– i deixa passar, doncs, més bé la Veritat. Aleshores com un núvol que es fon i esdevé bogor fina, ja no tapa més el sol.

La bonesa, transparent

Tot el que hom anomena pensament mortal és fet d'error. La ment teòrica és la matèria, anomenada *cervell o consciència material*, diametralment oposada a la Ment real, o Esperit. La "cervellologia" ensenya que mortals són creats per a patir i morir. Ensenya, a més, que quan l'home es mor, la seva ànima immortal ressucita de la mort i de la mortalitat. Així, segons les teories de l'error, l'esperit és nat de la matèria

La "cervellologia," un mite

i torna a la matèria, i l'home ressucita de la pols; mentre que la Ciència desplega la veritat eterna, que l'home és el reflex espiritual i etern de Déu.

El progrés neix de l'experiència. És el madurament de l'home mortal, que el mena a bescanviar la mortalitat per la immortalitat. Ja sigui aquí o al més enllà, el patiment o la Ciència haurà de destruir totes les il.lusions tocant a la vida i a la ment, i regenerar el sentit material i el jo material. Cal despullar-se de l'home vell amb les seves obres. Allò que és sensual o pecaminós no és immortal. La mort d'un fals sentit material i del pecat, no pas la mort de la matèria orgànica, és el que revela l'home i la Vida, harmoniosos, reals i eterns.

Purga científica

Els pretesos plaers i patiments de la matèria pereixen i han de desparèixer sota l'esclat de la Veritat, del sentit espiritual, i de la realitat de l'ésser. La creença mortal ha de perdre tot el gust que hi troba a l'error i al pecat per a poder-se'n desempallegar.

El temps més curt o més llarg que els hi caldrà als mortals per aprendre aquesta lliçò, i quan de temps patiran les angoixes de la destrucció, depèn de l'entestament de l'error.

El coneixement nat dels sentits corporals mena al pecat i a la mort. Quan les manifestacions de l'Esperit i de la matèria, de la Veritat i l'error sembla que es barregin, és que reposen sobre fonaments que el temps fa fonedissos. La ment mortal jutja segons el testimoni dels sentits materials, fins que la Ciència no fa desaparèixer aquest fals testimoni. Una creença més bona és un pas que ens allunya de l'error, ens ajuda a fer el proper pas i a capir l'estat de les coses a la Ciència Cristiana.

Testimoni que es confonen

Des del principi la creença mortal és una mantidera i no es mereix cap poder. Diu als mortals, "Sou malaurats!" i els

mortals s'ho creuen, i res no pot canviar aquest estat fins que la creença no canvia. La creença mortal diu, “Sou feliços!” i els mortals en són; i cap circumstància pot alterar la situació fins que la creença tocant a aquest tema, no canviï. La creença humana diu als mortals, “Esteu malalts!” i aquest testimoni es manifesta al cos com una malaltia. Cal ensenyar tant al miratge de la salut com al miratge de la malaltia a deslligar-se de si mateixos per arribar a capir què és la salut; puix un canvi de creença, sigui de malaltia o de salut, afecta la condició física.

La creença, una autòcrata

La creença errònia és destruïda per la Veritat. Canvia l'evidència, i allò que abans li semblava real a aquesta falsa creença, desapareix, i la conciència humana s'enlaira. Hom assoleix així la realitat de l'ésser i s'adona que l'home és immortal. L'únic fet tocant a qualsevol concepte material és, que no és ni científic ni etern, ans sotmès al canvi i a la dissolució.

Refinament de si mateix

La fe és més noble i espiritual que la creença. És un estat de “crisàlide” del pensament humà, on l'evidència espiritual que contradiu el testimoni del sentit material, comença a despuntar, i on la Veritat, sempre present, comença a ser entesa. Els pensaments humans presenten una gradació. Alguns pensaments són més bons que d'altres. Una creença en la Veritat val més que una creença en l'error, però cap testimoni mortal es fonamenta sobre la roca divina. El testimoni mortal pot ser somogut. Fins que la creença no esdevé fe, i la fe no esdevé comprensió espiritual, el pensament humà no s'adiu gens amb allò que és real o diví.

La fe, més enlairada que la creença

Una creença mortal implementa les seves pròpies

condicions. La malaltia, el pecat i la mort són les esblaïmades realitats de les conclusions humanes. La Vida, la Veritat i l'Amor són les realitats de la Ciència divina. Despunten a la fe i llueixen a cor que vols a la comprensió espiritual. De la mateixa manera que un núvol tapa el sol que no pot amortar, així la falsa creença fa callar un moment la veu de l'harmonia immutable, però la creença falsa no pot destruir la Ciència armada de fe, d'esperança i de fruitatge.

El testimoni de la Veritat

Allò que anomenem els sentits materials només poden ser testimonis d'un sentit mortal i temporal de les coses, mentre que el sentit espiritual només pot ser testimoni de la Veritat. Pel sentit material, l'irreal és el real fins que aquest sentit no és esmenat per la Ciència Cristiana.

El sentit espiritual, contradient els sentits materials, va de bracet de la intuició, l'esperança, la fe, la comprensió, el fruitatge i la realitat. El sentit material expressa la creença que la ment és a la matèria. Aquesta creença humana, que va del sentit de plaer al de patiment, del sentit d'esperança al de por, del sentit de vida al de mort, no depassa mai els limits d'allò que és mortal o irreal. Quan hom ateny el reialme del real, anunciat per la Ciència, la joia ja no tremola, ni l'esperança va malencertada. Les idees espirituals, com els números i les notes, neixen d'un Principi, i no admeten cap creença materialista. Les idees espirituals menen al seu origen diví, Déu, i al sentit espiritual de l'ésser.

Pensaments angèlics

Els àngels no són éssers humans eteris, desplegant qualitats animals a les seves ales, ans visitants celestials, que volen amb ales espirituals, no pas materials. Els àngels són pensaments purs de Déu, pensaments alats de Veritat i d'Amor, tant és quina sigui la seva naturalesa individual. Les conjectures humanes els hi confereixen als àngels les seves pròpies maneres de pensar, descolorides per trets supersticiosos, fent-ne criatures humanes amb plomes

suggerents, però això només és pura fantasia. Una fantasia que no està apuntalada per més realitat que n'està el pensament de l'escultor quan talla la seva “Estàtua de la Llibertat,” personificant la seva concepció d'una qualitat o condició invisible, sense més realitat física prèvia que al pensament de l'artista i a “les cambres de la seva imaginació.”

Els meus àngels són pensaments exaltats que es fan trobadissos al llindar d'algun sepulcre, on la creença humana hi ha soterrat les seves esperances terrenals més estimades. Amb dits purs assenyalen els cims d'una fe nova i glorificada, i d'uns ideals més nobles de la vida i de les seves joies. Els àngels són els representants de Déu. Aquests éssers que s'enlairen vers el cel no menen mai vers l'ego, el pecat ni la materialitat, ans vers el Principi diví de tot el bé, on s'hi aplega tota individualitat veritable, imatge o semblança de Déu. Si els escoltem de cor, aquests guies espirituals romandran a casa nostra, i acollirem “àngels sense saber-ho.”

Els nostres missatgers angèlics

El coneixement assolit per mitjà dels sentits materials és representat simbòlicament a les Escriptures per un arbre fruitant el pecat, la malaltia i la mort. No hauríem, doncs, de deduir que el coneixement així assolit és fals i perillós, puix “coneixem l'arbre pels seus fruits?”

Coneixement i Veritat

La Veritat no destrueix mai la idea de Déu. La Veritat és l'eterna substància espiritual, que no pot destruir el reflex veritable. El sentit corporal, o error, pot semblar que amagui la Veritat, la salut, l'harmonia i la Ciència, com la boira tapa el sol o la muntanya, però la Ciència, la claror de la Veritat, espargirà l'ombra i revelarà els cims celestials.

Si l'home fos només una criatura dels sentits materials, no tindria Principi etern i seria mutable i mortal. La lògica humana

es torça quan mira de deduir de la matèria conclusions espirituals i justes tocant a la vida. El sentit finit no pot estimar de manera adient el Principi infinit, Déu, ni la Seva imatge infinita o reflex, l'home. El miratge, que ens fa veure arbres i ciutats allà on no n'hi han, representa la il.lusió de l'home material, que no pot ser la imatge de Déu.

L'home vell i l'home nou

En la mesura que la definició científica de l'home s'entengui, podrà ser demostrada, i desclourà la veritable reflexió de Déu -l'home real, o l'home *nou* (com l'anomena St. Pau).

Allò que és temporal i irreal no toca mai allò que és etern i real. Allò que és mutable i imperfecte no toca mai allò que és immutable i perfecte. Allò que és inharmoniós i autodestructiu no toca mai allò que és harmoniós i autoexistent. Aquestes qualitats oposades són el blat i el jull, que realment no es barregen mai, ni que (als ulls dels mortals) creixin un a costat de l'altre fins a l'hora de la collita; la Ciència, aleshores, destria el blat del jull, mercès al discerniment que Déu és omnipresent i que l'home reflecteix la semblança divina.

El blat i el jull

L'Esperit és Déu, l'Ànima; l'Ànima, per tant, no és a la matèria. Si l'Esperit fos a la matèria, Déu no tindria representant, i la matèria i Déu serien idèntics. La teoria que l'ànima, l'esperit, i la intel.ligència fan estada a la matèria és ensenyada per les escoles. Aquesta teoria no és científica. L'Univers reflecteix i expressa la substància divina o Ment; Déu, doncs, només es veu a l'univers espiritual i en l'home espiritual, com el sol es veu al raig de llum que n'emana. Déu només és revelat en tot el que reflecteix la Vida, la Veritat i

Reflex diví

l'Amor, -sí, en tot allò que manifesta el poder i els atributs divins, igual que la imatge humana reflectida al mirall, reprodueix el color, la forma, i l'acció de la persona que hi ha davant del mirall.

No gaires persones copsen allò que la Ciència Cristiana entén pel mot *reflex.* L'home mortal i material es pensa que és substancial, però la seva idea de substància implica l'error i és, doncs, material i temporal.

D'altra banda, l'home espiritual i immortal és realment substancial, i reflecteix la substància eterna, o Esperit, que els mortals delegen. Reflecteix la divinitat, que és l'única entitat real i eterna. Aquest reflex li sembla trascendental al sentit mortal, perquè la substancialitat de l'home espiritual depassa la visió mortal i només és revelada per la Ciència divina.

Puix Déu és substància i l'home n'és la divina imatge i semblança, l'home només hauria de delejar, i de fet només pot haver, la substància del bé, la substància de l'Esperit, no de la matèria. La creença que l'home té cap altre substàcia o ment, no és espiritual i transgredeix el Primer Manament: tindràs un sol Déu, una sola Ment. L'home mortal es pensa que és substància material, quan, de fet, és “imatge” (idea). Les creences delusòries, el pecat, la malaltia i la mort broten del fals testimoni del sentit material, que, des d'un punt de vista suposat, fora de la distància focal de l'Esperit infinit, presenta una imatge revessada de la Ment i de la substància, on tot està capgirat.

Imatges i idees capgirades

Aquesta falsia presuposa que l'ànima és un hoste insubstancial dins de formes materials, i que l'home és material, no pas espiritual. La immortalitat no està limitada per

la mortalitat. L'Ànima no està circumscrita pel finit. El Principi no es troba pas a les idees fragmentàries.

El cos i la ment material són temporals, però l'home real és espiritual i etern. La identitat de l'home real no es perd, ans és retrobada mercès a aquesta explicació, puix la infinitat conscient de l'existència i de tota identitat hi és discernida i roman immutable. És impossible que l'home pugui perdre res que sigui real, puix Déu ho és Tot i és eternament seu. La noció que la ment és a la matèria i que els pretesos plaers i patiments, la naixença, el pecat, la malaltia, i la mort de la matèria, són reals, és una creença mortal; i aquesta creença és tot el que mai es perdrà.

La identitat no es perd

Per arrodonir la nostra definició de *l'home*, fem memòria que l'home harmoniós i immortal ha existit eternament, i que és sempre més enllà i per sobre de la il.lusió mortal de la substància, la vida i la intel.ligència existint a la matèria. Aquesta proposició es basa en fets, no pas en faules. La Ciència de l'ésser revela que l'home és perfecte, com el Pare és perfecte, perquè l'Ànima o la Ment de l'home espiritual és Déu, el Principi diví de tot ésser, i perquè aquest home real és governat per l'Ànima, no pas pels sentits, per la llei de l'Esperit, no pas per les preteses lleis de la matèria.

Definició de l'home

Déu és Amor. Ell és, doncs, el Principi diví i infinit, anomenat Persona o Déu. La veritable consciència de l'home, la trobem a la semblança mental, no pas en cap semblança corporal o personal amb l'Esperit. De fet, el cos no presenta pas una semblança genuïna de la divinitat, ni que el sentit mortal ens ho vulgui fer creure.

A la Ciència Cristiana, la reproducció per les idees individuals de l'Esperit no fa altra cosa que reflectir el poder

creador del Principi diví d'aquestes idees. La reflexió, per la manifestació mental, de les formes inombrables de la Ment que poblen el reialme del real, és regit per la Ment, el Principi que en governa la reflexió. La multiplicació dels fills de Déu no ve de cap poder de propagació de la matèria, és la reflexió de l'Esperit.

Propagació mental

Les particularitats ínfimes de les individualitats menors reflecteixen la individualitat divina única, i són encloses a l'Esperit i afaiçonades per l'Esperit, no per la sensació material. Tot allò que reflecteix la Ment, la Vida, La Veritat i l'Amor és concebut i engendrat espiritualment; però la proposició que l'home és concebut i evoluciona alhora espiritualment i materialment, o alhora mercès a Déu i a l'home, contradiu aquesta veritat eterna. Tota la vanitat dels segles no podrà mai fer que aquestes proposicions contràries siguin totes dues veritat. La Ciència divina clava la destral a l'arrel de la il.lusió que la vida, la ment, és afaiçonada pel cos material o hi fa estada, i la Ciència destruirà finalment aquesta il.lusió per l'autodestrucció de tot l'error, i la comprensió glorificada de la Ciència de la Vida.

La creença que el patiment i el plaer, la vida i la mort, el caràcter sant i el profà, s'uneixen en l'home, -que l'home mortal i material és la semblança de Déu i és ell mateix un creador-, és un error fatal.

Definició de l'error

Déu, sense la Seva imatge i semblança, no seria una entitat, seria la Ment inexpressada. No hauria ni testimoni ni prova de la Seva pròpia naturalesa. L'home espiritual és la imatge o idea de Déu, una idea que no es pot perdre ni ser separada del seu Principi diví. Quan l'evidència dels sentits materials es donà al sentit espiritual, l'apòstol declarà que res

L'entitat de l'home és espiritual

no el podia separar de Déu, del dolç sentit i de la dolça presència de la Vida i de la Veritat.

Són la ignorància i la falsa creença, basades sobre un sentit material de les coses, que amaguen la bellesa i la bonesa espiritual. Capint això, Pau digué: “Ni la mort, ni la vida ... ni les coses presents, ni les coses que han de venir, ni les alçades ni les fondàries, ni cap altra criatura ens podrà separar de l'amor de Déu.” Heus aquí la doctrina de la Ciència Cristiana: l'Amor diví no pot ser privat de la seva manifestació, del seu objecte; la joia no pot esdevenir tristor, puix la tristor no és la mestressa de la joia; el bé no pot produir mai el mal; la matèria no pot produir mai la ment, ni la vida fer cap a la mort. L'home perfecte, governat per Déu, el seu Principi perfecte, és impecable i etern.

L'home, inseparable de l'Amor

L'harmonia és produïda pel seu Principi, és governada pel seu Principi, i hi fa estada. El Principi diví és la Vida de l'home. La benaurança de l'home no és doncs, a les mans dels sentits físics. La Veritat no està contaminada per l'error. L'harmonia de l'home és tan bonica com la de música, i la discordança no és natural, ans irreal.

L'harmonia, natural

La ciència de la música regeix els tons. Si els mortals copsessin l'harmonia per mitjà dels sentits materials, la perdrien si els sentits materials els hi fossin furtats pel temps o un accident. Per a ser mestre d'acords i discordances, cal capir la ciència de la música. Deixada a les mans del sentit material, la música es podria malinterpretar i perdre's dins del desgavell. Governada per la creença, en lloc de la comprensió, la música s'expressa, i només es pot expressar de manera imperfecta. Així també l'home, sense capir la Ciència de l'ésser, i refusant-ne el Principi diví perquè li sembla incomprenssible, queda abandonat a les conjectures,

deixat a mans de la ignorància, posat a mercè de les il.lusions, asservit al sentit material, que és discordança. Un mortal malcontent i discordant no és pas més un *home* que la discordança és música.

Una imatge a la càmara negra o una cara reflectida al mirall no és l'original, ni que s'hi assembli. L'home, a la semblança del seu Creador, reflecteix la llum central de l'ésser, el Déu invisible. De la mateixa manera que no hi ha corporalitat a la imatge del mirall, que és només un reflex, l'home, com totes les coses reals, reflecteix Déu, el seu Principi diví, però no en un cos mortal.

Reflex humà

El gènere tampoc no és una qualitat de Déu, ans una característica de la ment mortal. La veritat que la imatge de Déu no és creadora, ni que reflecteixi la creació de la Ment, Déu, és la realitat fonamental de la reflexió. “Aleshores Jesús prengué la paraula, i els hi digué: De veritat, de veritat us dic, el Fill no pot fer res per Si mateix, només fa allò que veu fer al Pare: i tot allò que el Pare fa, el Fill també ho fa.”

Les imatges capgirades que presenten els sentits, les deflexions de la matèria que són contràries a la Ciència de la reflexió espiritual, són totes dissemblants de l'Esperit, Déu. Dins del sentit il.lusori de la vida, que avui hi és i demà, no, l'home seria del tot mortal, si no fos que l'Amor, el Principi diví que preval a la Ciència divina, destrueix tot l'error i revela la immortalitat. Perquè l'home és el reflex del seu Creador, no està sotmès a la naixença, al creixement, a la maduresa ni a la desintegració. Aquests somnis mortals són d'origen humà, no pas diví.

Imatges capgirades

El Saduceus raonaven falsament pel que fa a la resurrecció, però no pas tant cegament com el Fariseus, que

es creien que l'error és tant immortal com la Veritat. Els Fariseus es pensaven que podien fer néixer l'esperit de la matèria. Per ells, la vida, primer feia cap a la mort, i tot seguit, s'agafaven a la mort per a reproduir la vida espiritual. Jesús els hi ensenyà com la mort havia de ser vençuda per la Vida espiritual, i demostrà aquest fet de manera irrefutable.

Tradicions jueves

La Vida demostra la Vida. La immortalitat de l'Ànima fa l'home immortal. Si Déu, que és la Vida, fos separat, ni tant sols un moment, del Seu reflex, l'home, hi hauria un moment que la divinitat no seria reflectida. L'Ego no seria expressat, i el Pare, sense fills, no seria Pare.

A la Divinitat no li manquen fills

Si la Vida o l'Ànima i el seu representant, l'home, s'uneixen temporalment i són separats tot seguit, com si una llei de divorci els governés, per a ser aplegats altre cop en un temps futur incert i d'una manera desconeguda, -i aquest és el parer religiós general de la humanitat-, ens quedem sense cap prova racional de la immortalitat. Però l'home no pot ser separat de Déu ni un moment, puix l'home reflecteix Déu. La Ciència demostra així que l'existència de l'home és intacta.

Les formes innombrables del pensament mortal, manifestades com matèria, no són més clares ni més reals pels sentits materials que en són pel sentit espiritual, que sap que la Vida és eterna, les formes creades per l'Ànima. Calmada al bell mig del testimoni discordant dels sentits materials, la Ciència, sempre sobirana, revela als mortals el Principi diví, immutable i harmoniós, -revela la Vida i l'univers, sempre presents i eterns.

Faiçons del pensament

L'home de Déu, creat espiritualment, no és ni material ni mortal.

El pare de totes les discordances humanes fóu el somni

d'Adam, el son pregon, d'on n'emergí la delusió que la vida i la intel.ligència vénen de la matèria, i n'han esdevingut part. Aquest error panteista, aquesta pretesa *serp*, encara s'entesta a defensar el contrari de la Veritat, dient "Sereu com déus," o sigui, faré l'error tant real i etern com la Veritat.

El xiuxiueig de la serp

El mal afirma sempre que és ment, i declara que hi ha més d'una intel.ligència o Déu. Diu: "Hi haurà molts senyors i molts déus. Declaro que Déu crea ments dolentes i esperits dolents, i que jo l'hi ajudo. La Veritat canviarà de bàndol i serà dissemblant de l'Esperit. Ficaré l'esperit dins del què anomeno matèria, i semblarà que la matèria tingui tanta vida com Déu, l'Esperit, que *és* l'única Vida."

Aquest error ha demostrat ser un error. Hom s'adona que la vida de l'error no és la Vida, ans només el fals sentit fugisser d'una existència que fa cap a la mort. L'error li carrega la seva mentida a la Veritat, i diu: "El Senyor coneix l'error. Creant l'home de la matèria i no de l'Esperit, l'ha fet mortal i material." Així, l'error participa de la seva natura i declara les seves falsies. Si tenim la matèria per intel.ligent, i la ment per bona i dolenta alhora, tot pecat, o pretès patiment i plaer material sembla normal, i part de la creació divina, i posa pals a les rodes a la nostra marxa vers l'Esperit.

Mals resultats de l'error

La Veritat no té començament. La Ment divina és l'Ànima de l'home, i li dóna a l'home domini sobre totes les coses. L'home no fóu creat d'una base material, ni se li ha manat d'obeir les lleis materials que l'Esperit no ha fet mai. La seva esfera d'acció rau als estatuts espirituals, a la més refinada llei de la Ment.

Estatuts més enlairats

Per sobre del desori, de les tenebres i del caos de l'error, la veu de la Veritat encara crida: "Adam, on ets? Consciència, on

ets? Sojornes a la creença que la ment és a la matèria i que el mal és ment, o vius arrelat a la fe viva que només hi pot haver un únic Déu, i guardes els seus manaments? Fins que la lliçó que Déu és l'única Ment governant l'home no s'hagi après, la creença mortal estarà esfereïda com al principi, i s'amagarà en sentir la crida: "On ets?" Aquesta terrible crida, "Adam, on ets?" és contestada pel reconeixement que ve del cap, del cor, de l'estómac, de la sang, dels nervis, etc: "Sóc aquí, cercant la felicitat i la vida al cos, però trobant-hi només miratges, una barreja de pretensions falses, de falsos plaers, de patiments, de pecat, de malaltia, i de mort."

La gran pregunta

Els patriarques inspirats per l'Ànima sentiren la veu de la Veritat, i parlaren amb Déu tant conscientment com l'home parla amb l'home.

Jacob era *sol,* combatent l'error, -lluitant contra un sentit mortal de la vida, de la substància i de la intel.ligència com si existissin a la matèria amb els seus falsos plaers i patiments-, quan un àngel, un missatge de la Veritat i de l'Amor se li aparagué i picà el tendó, o la força, del seu error fins que Jacob en vegé la irrealitat, i la Veritat, un cop entesa, l'omplí de fortalesa espiritual en aquest Peniel de la Ciència divina. Aleshores, el missatger espiritual li digué: "Deixa'm marxar, ja trenca el dia," o sigui, la claror de la Veritat i de l'Amor ja despunta sobre teu. Però el patriarca, copsant el seu error, i l'ajut que li calia, no afluixà ni deixà anar aquesta llum gloriosa fins que la seva naturalesa no fóu transformada. Quan l'àngel li preguntà: "Com te dius?" Jacob contestà tot seguit, i aleshores li fóu canviat el nom pel d'Israel, puix "havia lluitat amb Déu i amb els homes," i "com un príncep," havia vençut. Aleshores Jacob preguntà al seu alliberador, "Fes-me saber,

La lluita de Jacob

t'ho prego, *el teu* nom," però aquest nom no li fóu revelat perquè el missatger no era un ésser corporal, ans una comunicació de l'Amor diví a l'home, un missatge incorpori, sense nom, que emprant les paraules del Salmista, li *retornà* l'Ànima, -li forní el sentit espiritual de l'ésser i blasmà el seu sentit material.

Israel, el nou nom

Així és féu visible el resultat de la contesa de Jacob. Conquerí l'error material en capir l'Esperit i el poder espiritual. Això el transformà. Ja no fóu anomenat més Jacob, ans Israel, -un príncep de Déu, o un soldat de Déu, que havia lliurat un bon combat. Estava destinat a esdevenir el pare d'aquells, que per un maldar sincer, demostressin, com ell, el poder de l'Esperit sobre els sentits materials; i els fills de la terra que seguissin el seu exemple serien anomenats fills d'Israel, fins que el Messies no els hi tornés a posar nom. Si aquests fills s'esgarriessin, i no s'en recordessin que la Vida és Déu, el bé, i que el bé no és als elements que no són espirituals, -perdent així el poder diví que guareix els malalts i els pecadors-, se'ls hauria de fer tornar amb grans tribulacions, a la bona via, per a rebre un nom nou a la Ciència Cristiana, i ser menats a negar el sentit material, o ment a la matèria, com ens ensenya l'evangeli.

La vida no és mai estructural

La Ciència de l'ésser ensenya que és impossible que l'Esperit o l'Ànima infinita sigui dins d'un cos finit, o que l'home tingui una intel.ligència separada del seu Creador. És un error palès en si mateix suposar que hi pot haver una realitat com ara la vida orgànica o vegetal, si aquesta pretesa vida sempre fa cap a la mort. La Vida no s'amorta mai ni un moment. No és mai, doncs, ni estructural ni orgànica, i no pot quedar mai rebeguda ni limitada per les seves pròpies formacions.

L'artista no és pas a la seva pintura. El quadre és el pensament objectivat de l'artista. La creença humana s'afigura que dibuixa el pensament a la matèria, però què és la matèria? Existeix abans que el pensament? La matèria és feta d'una pretesa força del pensament mortal; però tot el poder és la Ment divina. Hom capirà i veurà finalment el pensament en tota forma, substància i color, però sense guarniments materials. El terrissaire no és a la l'argila; altrament l'argila tindria poder sobre el terrissaire. Déu és la Seva pròpia Ment infinita, i ho expressa tot.

El pensament entès com substància

El dia pot anar a la baixa i les ombres allargar-se, però les tenebres fugen quan la terra ha tornat a giravoltar sobre el seu eix. El sol no és afectat per la revolució de la terra. De la mateixa manera la Ciència revela que l'Ànima és Déu, mai tocada pel pecat ni per la mort -que és la Vida i la intel.ligència central al voltant de la qual giravolten harmoniosament totes les coses dins dels sistemes de la Ment.

Intel.ligència central

L'Ànima no canvia. Se'ns ensenya normalment que hi ha una ànima humana que peca i es perd espiritualment, -que l'ànima es pot perdre i alhora ser immortal. Si l'Ànima pogués pecar, l'Esperit, l'Ànima, seria carn i no Esperit. És la creença de la carn i del sentit material que peca. Si l'Ànima pequés, es moriria. El pecat és l'element de la seva pròpia destrucció, i la mort espiritual és l'oblivi. Si a l'Ànima hi hagués pecat, l'anorreament de l'Esperit seria inevitable. L'Esperit és l'única Vida, i si l'Esperit perdés la Vida que és Déu, el bé, aleshores l'Esperit, que no té cap altra existència, seria anorreat.

L'Ànima, indestructible

La Ment és Déu, i Déu no és copsat pels sentits materials, perquè la Ment és l'Esperit, que el sentit material no pot discernir. No hi ha creixement, maduresa ni decandiment a l'Ànima. Aquests canvis són les mutacions del sentit material,

les boires mutables de la creença mortal, que amaguen la veritat de l'ésser.

Allò que anomenem ment mortal o ment carnal, que depèn de la matèria per a manifestar-se, no és la Ment. Déu és la Ment: Tot el què la Ment, Déu, és, o ha fet, és bo i Ell ho féu tot. El mal, doncs, no ha estat creat i no és real.

L'Ànima és immortal perquè és l'Esperit, que no té cap element autodestructiu. L'home està perdut espiritualment? No! L'home només pot perdre el sentit material. Tots els pecats són de la carn. No poden ser espirituals. El pecat existeix aquí o al més enllà, només mentre dura el sentit il.lusori de la ment a la matèria. És un sentit del pecat, i no pas una ànima pecadora, allò què és perd. El mal és destruït pel sentit del bé.

El pecat només és de la carn

Per culpa de la falsa idea que l'ànima sojorna als sentits i que la ment sojorna a la matèria, la creença es torça i cau dins d'un sentit de pèrdua temporal o absència de l'ànima, la veritat espiritual. Aquest estat d'error és el somni mortal de la vida i de la substància existint aparentment a la matèria, i s'oposa diametralment a la realitat immortal de l'ésser. Mentre ens creguem que l'ànima pot pecar o que l'Ànima immortal és dins d'un cos mortal, no podrem capir mai la Ciència de l'ésser. Quan la humanitat entengui de veritat aquesta Ciència, esdevindrà per l'home la llei de la Vida, -la llei més refinada de l'Ànima, que triomfa sobre els sentits materials de mà de l'harmonia i la immortalitat.

L'Ànima, impecable

Els objectes copsats pels sentits físics no tenen la realitat de la substància. Són només allò que en diu la creença mortal. La matèria, el pecat i la mortalitat perden tota suposada consciència o tota pretensió de vida o d'existència, a mesura que els mortals es despullen d'un fals sentit de la vida, de la substància i de la intel.ligència. Però l'home espiritual i etern no queda tocat per aquestes fases de la mortalitat.

Que n'es de cert que tot allò que s'aprèn per mitjà dels sentits materials s'ha de perdre per força, perquè aquest pretès coneixement és revessat pels fets espirituals de l'ésser a la Ciència. Hom s'adona que allò que el sentit material anomena intangible, és substancia. Allò que pels sentits materials sembla substància, esdevé no res, a mesura que els somni del sentit material s'esvaeix i la realitat es fa visible.

Somnis dels sentits materials

Els sentits consideren que les despulles no són pas un home, ans simplement matèria. Hom diu, "L'home és mort," però aquesta mort és la fugida de la ment mortal, no pas la fugida de la matèria. La matèria encara hi és. Aquest mortal creia que s'havia de morir; fóu aquesta creença la que provocà el traspàs, i tanmateix dius que la causa de la mort és la matèria.

La gent s'extasia amb la idea d'un Jeovà corporal, sense gairebé ni una espurna d'amor als seus cors; tanmateix Déu és Amor, i sense Amor, Déu, la immortalitat, no es pot fer visible. Els mortals miren de creure la Veritat sense capir-la; i tanmateix Déu *és* la Veritat. Els mortals afirmen que la mort és inevitable; però l'etern Principi de l'home és la Vida omnipresent. Els mortals creuen en un Déu personal i finit; quan, de fet, Déu és l'Amor infinit, que és, per força, il.limitat.

Extasis vans

Les nostres teories es fonamenten sobre premises limitades que no poden anar més enllà de la matèria. Un sentit personal de Déu i de les capacitats de l'home limita inevitablement la fe i posa pals a les rodes de la comprensió espiritual; reparteix la fe i la comprensió entre la matèria i l'Esperit, entre allò que és finit i allò que és infinit, s'allunya així del Principi de guariment intel.ligent i diví i es gira vers el medicament inanimat.

Teories humanes

L'origen espiritual de Jesús i la seva demostració del Principi diví el dotaren a desdir i li valeren del títol de fill a la

Ciència. Jesús fóu el fill d'una Verge. El terme Crist Jesús, o Jesús, el Crist (donant la traducció exacta i sencera del grec), pot ser intrepretat, “Jesús, l'ungit,” Jesús, l'home coronat per Déu, o l'home de reialesa divina, com se l'anomena al primer capítol de la carta als Hebreus:

L'ungit

> Per això Déu, el teu Déu, t'ha ungit
> Amb l'oli de la joia per sobre dels teus germans

Aquest passatge lliga amb un altre del mateix capítol, que parla del Fill com de “l'esclat de la Seva (Déu) glòria, i la imatge impresa (expressada) de la Seva persona (Ment infinita).” Val la pena recalcar que la locució “imatge impresa” de la versió anglesa autoritzada, vol dir *caràcter* al Testament grec. Servint-nos del sentit més refinat d'aquest mot, podem assumir que l'autor d'aquesta remarcable epístola veié el Crist com el Fill de Déu, la reflexió reial de l'infinit; i la raó que justificà l'exaltació de Jesús, el fill de Maria, fóu que “estimà la justícia i odià la iniquitat”. El passatge esdevé encara més clar a la traducció d'en George R. Noyes, D.D: “Que, éssent l'esclat de la Seva glòria, i una imatge del Seu ésser.”

Jesús, el Científic

Jesús de Natzaret fóu l'home més científic que mai ha trepitjat la terra. Es capbussà a sota de la superfície material de les coses, i hi trobà la causa espiritual. Per a emmotllar-se a les immadures idees del poder espiritual, -puix fins i tot els seus deixebles gaudien d'un grau molt limitat d'espiritualitat-, Jesús anomenà el cos, que ressucità de la tomba pel poder espiritual, “carn i ossos.” Per a demostrar que la seva substància era l'Esperit i que el cos no era més perfecte pel

fet de la mort, ni menys material fins a l'hora de l'ascenció (la seva exaltació espiritual darrera), Jesús s'esperà que el sentit mortal o carnal hagués renunciat a la creença de la substància-matèria, i el sentit espiritual hagués amortat tots els desigs terrenals. Trobà així l'Ego etern, i demostrà que ell i el Pare, Déu i el seu reflex o l'home espiritual, eren inseparables. El nostre Mestre pervingué a la solució de l'ésser, demostrant l'existència d'una sola i única Ment, sense cap segon ni igual.

La resurrecció del cos

Els Jueus, que miraren de matar aquest home de Déu, demostraren clarament que els seus punts de vista materials eren a l'arrel de les seves males accions. Quan Jesús parlà de reproduir el seu cos, -sabent com sabia, que la Ment n'era l'arquitecte-, i digué, “destruiu aquest temple, i en tres dies el referé,” es pensaren que parlava del seu temple material, però Jesús parlava del seu cos. Per aquests materialistes, l'home real semblava un espectre invisible i desconegut, i el cos, que posaren al sepulcre, semblava substancia. Aquest materialisme perdé de vista el veritable Jesús; però la fidel Maria el vegé, i Jesús li presentà, més que mai, la veritable idea de la Vida i de la substància.

Oposició dels materialistes

Per culpa de la seva creença material i pecaminosa, els mortals no podien copsar el Jesús espiritual. Com més enlaire la seva demostració de la Ciència divina situà el problema de l'ésser, i com més clarament proclamà les exigències del seu Principi diví, -la Veritat i l'Amor,- més odiós se'ls hi féu als pecadors i als qui, emparant-se en doctrines i lleis materials per a salvar-se del pecat i de la malaltia, se sotmetien a la mort, com si s'avingués amb la inevitable llei de la vida. Jesús,

ressucitant, els hi demostrà que anaven errats, i digué: “El qui viu i creu en mi no morirà mai.”

Aquestes paraules del nostre Mestre, “Jo i el Pare som un,” l'allunyaven de la teologia escolàstica dels rabins. La seva comprensió més clara de Déu, per ells era un blasme. Jesús reconeixia només una Ment, i no en reclamà mai cap d'altre. Sabia que l'Ego és la Ment, no pas el cos, i que la matèria, el pecat i el mal, no eren la Ment; i la seva comprensió d'aquesta Ciència divina li féu caure al damunt l'anatema del seu temps.

Teologia hebrea

Els falsos punts de vista dels homes, oposats al seu, els hi amagaren la filiació del Crist amb Déu. No podien discernir l'existència espiritual de Jesús. Les seves ments carnals hi estaven renyides. Els seus pensaments estaven plens d'error mortal en lloc d'estar reblerts de la idea espiritual de Déu, que Jesús, el Crist, representava. El pecat, que enfosqueix el sentit espiritual de la Veritat, ens fa perdre de vista la semblança de Déu; i només esdevenim conscients d'aquesta semblança quan dominem el pecat i demostrem l'heretat de l'home, la llibertat dels fills de Déu.

La veritable filiació

L'origen i la comprensió espiritual de Jesús el feren bo de demostrar els fets de l'ésser, -demostrar d'una manera irrefutable que la Veritat espiritual destrueix l'error material, guareix la malaltia i triomfa sobre la mort. La concepció divina de Jesús assenyalà vers aquesta veritat i presentà una il.lustració de la creació. La història de Jesús, demostra que era més espiritual que cap altre personalitat terrenal.

Immaculada concepció

Revestit, en part, d'una forma humana (això és el que li semblava a la visió mortal), i concebut d'una mare humana, Jesús fóu el mitjancer entre l'Esperit i la carn, entre la Veritat i l'error. Explicant i demostrant el camí de la Ciència divina,

esdevingué la via de salvació per tots els qui acceptaren la seva paraula. De Jesús, els mortals en poden aprendre a escapolir-se del mal. Puix l'home real està lligat per la Ciència al seu Creador, els mortals només s'han de girar d'esquena al pecat i perdre de vista el jo mortal per a trobar el Crist, l'home real i la seva relació amb Déu, i reconèixer la filiació divina. El Crist, la Veritat fóu demostrada per Jesús per a provar el poder de l'Esperit sobre la carn, -per a ensenyar que la Veritat es manifesta pels seus efectes sobre la ment i el cos humà, guarint la malaltia i destruint el pecat.

Jesús, el mitjancer

Jesús representà el Crist, la veritable idea de Déu. D'aquí la lluita entre aquesta idea espiritual i la religió superficial, entre la clarividència espiritual i l'orbament de la creença popular, un orbament que menà a la conclusió que la idea espiritual podia ser occida crucificant la carn. Mercès a la crucifixió, la idea del Crist o de l'home Crístic, s'enlairà a la vista dels homes i demostrà així que la Veritat és la mestressa de la mort. El Crist presenta l'home indestructible, que l'Esperit crea, constitueix i governa. El Crist il.lustra aquesta unió amb Déu, el seu Principi diví, que li dóna a l'home el domini sobre tota la terra.

Govern espiritual

La idea espiritual de Déu, presentada per Jesús, fóu flagel.lada a la seva persona, i en fóu refusat el Principi. I fóu tingut per un criminal, aquest home que podia demostrar el poder diví guarint els malalts, foragitant els dimonis, espiritualitzant creences materials, i ressucitant els morts, -els qui són morts, engolits dins les seves faltes i els seus pecats, que viuen contents a la carn, recolzant-se sobre la base de la matèria, orbs a les possibilitats de l'Esperit i a la veritat que hi va lligada.

Mortalitat del pecat

Jesús anuncià coses que havien estat “amagades des de la creació del món,” -des que el coneixement material usurpà el tron del Principi diví creador, afirmà el poder de la matèria, la força de la falsia, el no res de l'esperit, i proclamà un Déu antropomòrfic.

Qui, als nostres dies, ajusti més la seva vida a la de Jesús i proclami més acuradament el poder de la Ciència Cristiana, es beurà la copa del seu Mestre. La resistència a la Veritat l'encalçarà pas a pas, i atraurà l'odi dels pecadors, fins que “la saviesa hagi estat justificada pels seus fills.” Aquestes santes benediccions reposen sobre els deixebles de Jesús: “Si el món us odia, sapigueu que primer m'odià a mi”, “Sóc sempre amb vosaltres,” -o sigui, no només a tots els temps, ans *de totes les maneres* i en tota circumstància.

La copa de Jesús

La individualitat de l'home no és pas menys tangible perquè sigui espiritual ni perquè la seva vida no sigui a mercè de la matèria. Capir la seva individualitat espiritual fa l'home més real; el fa més formidable a la veritat, i el fa bo de vèncer el pecat, la malaltia i la mort. El nostre Mestre i Senyor es presentà davant dels seus deixebles després de la seva resurrecció de la tomba com ben bé el mateix Jesús que havien estimat abans de la tragèdia del Calvari.

A Tomàs, el materialista, que cercava el Salvador ideal a la matèria i no a l'Esperit, i que mirava de trobar una garantia d'immortalitat al testimoni dels sentits materials i al cos, més que no pas a l'Anima, Jesús li forní la prova que la crucifixió no l'havia canviat. Per aquest deixeble poc inspirat i incrèdul, Jesús fóu una realitat carnal mentre el Mestre visqué a la terra. Per Tomàs, només una manifestació de la matèria podia

Escepticisme material

fer l'existència real. Per ell creure en la matèria era una cosa fàcil, però concebre la substancialitat de l'Esperit -saber que res no pot fer desaparèixer la Ment ni la immortalitat, on l'Esperit hi regna, li era un bon tros més difícil.

Pels sentits corporals les malalties són realitats, però les Escriptures declaren que Déu ho féu tot, ni que els sentits corporals diguin que la matèria és la causa de les malalties i que la Ment divina no pot o no les vol guarir. Els sentits materials produeixen i nodreixen tot allò que és material, fals, egoista o envilit. Ficarien l'anima dins la pols, la vida als llims, i ho condemnarien tot a podrir-se. Hem de fer callar aquesta mentida dels sentits materials per la veritat del sentit espiritual. Hem de posar punt i final a l'error que ha generat la creença del pecat i de la mort i que voldria esborrar el pur sentit de l'omnipotència.

Allò que generen els sentits

L'home malalt és més pecador que els altres? No! Però en la mesura que és inharmònic, no és la imatge de Déu.Tips de les seves creences mortals, que els afeixuguen de tant patiment, els malalts esdevenen més espirituals a mesura que l'error -o la creença que la vida és a la matèria-, es dóna a la realitat de la vida espiritual.

La malaltia, una discordança

La Ciència de la Ment nega l'error de la sensació a la matèria, i guareix per la Veritat. La ciència mèdica tracta la malaltia com si fos real, i doncs, legítima, i mira de guarir-la de mà de la matèria Si la malaltia és legítima no és bo de guarir-la. Els mètodes materials són temporals i no són adients per a ennoblir la humanitat.

El governador no està sotmés als qui governa. A la Ciència, l'home és governat per Déu, el Principi diví, de la mateixa manera que els nombres són regits i demostrats exactes per les Seves lleis. Els nombres no són la deu de la intel.ligència, però la manifesten. El cos no enclou l'ànima, ans manifesta la

mortalitat, un fals sentit de l'ànima. L'error de creure que hi ha vida a la matèria no lliga amb la Vida celestial.

La Ciència descriu la malaltia com un error, la matèria oposada a la Ment, i afirma que quan l'error és revessat fomenta la salut. Calcular les expectatives vitals des d'una base material, contravé la llei espiritual i malmena l'esperança humana. Tenir fe en el Principi diví de la salut i capir Déu espiritualment, serva l'home en tota circumstància; mentre que la crida inferior feta a la fe general en els mitjans material (dits naturals) s'haurà de donar al poder suprem de l'Esperit infinit.

Introspecció no científica

Als cicles infinits de l'existència eterna, l'Esperit i la matèria no coexisteixen mai ni a l'univers, ni en l'home.

Les diverses doctrines i teories que pressuposen que la vida i la intel.ligència existeixen a la matèria són un grapat de mitologies antigues i modernes. Els misteris, els miracles, el pecat i la mort es fondran quan hom haurà capit ben clar que la Ment divina governa l'home i que l'home no té cap altra Ment tret de Déu.

Déu, l'única Ment

La Ciència divina ensenyada emprant el llenguatge original de la Bíblia fóu inspirada, i cal inspiració per a capir-la. D'aquí en vénen tots els malentesos del sentit espiritual de la Bíblia, i la interpretació desencertada de la Paraula feta, de vegades, per escribes mancats d'inspiració, que es limitaren a transcriure allò que havia dit algun mestre inspirat. Un mot fora de lloc canvia el sentit i altera la Ciència de les Escriptures, com, per exemple, si hom parla de l'Amor només com un atribut de Déu; tanmateix, podem, servint-nos de les majúscules de manera especial i adient, parlar de l'amor de l'Amor, entenent allò que el deixeble estimat entenia, quan

Les Escriptures, mal interpretades

digué en una de les seves epístoles: “Déu és Amor.” De la mateixa manera podem parlar de la veritat de la Veritat i de la vida de la Vida, puix el Crist afirmà clarament: “Jo sóc el camí, la veritat i la vida.”

El sentit pregon

A la Bíblia hi ha metàfores a desdir, i els noms sovint expressen idees espirituals. Els teòlegs més eminents d'Europa i d'Amèrica s'avenen a dir què les Escriptures tenen alhora un sentit espiritual i un sentit literal. El Sr. Smith, al seu Diccionari de la Bíblia, hi diu: “La interpretació espiritual de les Escriptures ha de reposar sobre la interpretació tan moral com literal;” i al savi article sobre Noè, a la mateixa obra, el verset ben conegut (Gènesis 6:3) “I el Senyor digué, el Meu esperit no batallarà per sempre amb els homes, puix són de carn,” és transcrit així de l'original hebreu: “I Jeovà digué, el Meu esperit no governarà els homes (no hi serà humiliat) per sempre, puix (segons el seu error) només són carn.” Aquí el text hebreu original afirma ben clarament el fet espiritual de l'ésser, l'existència harmoniosa i eterna de l'home com imatge, idea, en lloc de matèria (per molt trascendental que sembli aquest pensament), i declara que aquest fet no ha de ser humiliat per sempre per la creença que l'home és carn i matèria, puix aquest error faria l'home mortal.

Job, a la resurrecció

La interpretació espiritual de les Escriptures és l'única important. Per exemple, el verset, “Veuré Déu a a meva carn”, expressa una profunda idea del poder diví que guareix els mals de la carn, i encoratja els mortals a esperar en Aquell que guareix totes les nostres malalties; mentre que aquest passatge és esmentat constantment com si Job hagués volgut dir que, fins i tot si la malaltia i els cucs destruïssin el seu cos, tanmateix a la fi del temps es dreçaria celestialment perfecte davant d'Eloïm, abillat encara de carn material, -interpretació

que és just el contrari de la veritat, com ens en podem adonar estudiant el llibre de Job. En paraules de Pau a la primera epístola als Corintis "La carn i la sang no poden heretar el regne de Déu."

El Legislador hebreu, lent de paraula, desesperà de fer entendre a la gent allò que li seria revelat. Quan, empès per la saviesa, llençà a terra la seva vara, i veié que es tornava una serp, Moisès fugí; però la saviesa li manà de tornar i agafar la serp, i aleshores Moisès perdé la por. Aquest incident demostra la realitat de la Ciència. Fa palès que la matèria és només una creença. La serp, el mal, sota el comandament de la saviesa, fóu destruïda per la comprensió de la Ciència, i aquesta prova fóu un bastó on recolzar-se. La il.lusió de Moisès perdé el poder d'esfereir-lo, quan s'adonà que allò que aparentment veia només era, de fet, una fase de la la creença mortal.

La por de la serp, vençuda

Fóu demostrat científicament que la lepra era una creació de la ment mortal i no una condició de la matèria, quan Moisès posà primer la seva mà al pit i l'en tragué blanca com la neu plena de la paorosa malaltia, i tot seguit féu tornar la mà al seu estat natural pel mateix simple procés. Déu havia apaivagat la por de Moisès per aquesta prova de la Ciència divina, i la veu interior esdevingué per ell la veu de Déu, que digué: "Si no et creuen ni escolten la veu del primer senyal, creuran la veu del darrer senyal." I així fóu a les centúries vinents, quan la Ciència de l'ésser fóu demostrada per Jesús, que féu planer als seus deixebles el poder de la Ment en transformar l'aigua en vi, i els ensenyà a agafar serps, sense

La lepra, guarida

que els hi fessin mal, a guarir els malalts i a foragitar els dimonis de prova de la supremacia de la Ment.

Quan la comprensió faci passar d'una base material a una d'espiritual els punts de vista de la vida i de la intel.ligència, assolirem la realitat de la Vida, l'imperi de l'Ànima sobre els sentits, i discernirem el Cristianisme, la Veritat, al seu Principi diví. Aquest és el punt culminant que cal atènyer abans de pervenir a l'home harmoniós i immortal i a la revelació de les seves capacitats. És d'una importància cabdal, -a la vista de la feinada immensa que cal acomplir abans no es pugui arribar a aquest reconeixement de la Ciència divina-, girar els nostres pensaments vers el Principi diví, a fi que la creença finita estigui a punt de desempallegar-se del seu error.

Canviar de punt de vista

La saviesa de l'home no hi troba cap goig al pecat, puix Déu ha condemnat el pecat a patir. La necromància del passat pefigurà el mesmerisme i l'hipnotisme d'avui. El barraler es pensa que gaudeix traguejant i no te'n sortiràs de fer-li deixar el seu embrutiment, fins que el seu sentit físic del plaer no s'hagi refinat. Aleshores deixarà els seus traguitxols com el qui es desvetlla esporuguit d'un malson provocat pel patiment dels sentits pervertits. A qui li agrada fer el mal, -que hi troba plaer i només se n'està per por de les conseqüències-, no és ni un home temperat ni un adepte religiós de qui te'n puguis fiar.

Salvar el barraler

Les punyents experiències que genera la creença en la pretesa vida de la matèria, així com els nostres desenganys i patiments inacabables, ens llencen com criatures lassades als braços de l'Amor diví. Aleshores comencem a aprendre què és la Vida a la Ciència divina. Sense aquest procés d'allunyament de la matèria, “Pots trobar Déu per molt que el cerquis?” És més fàcil desitjar la veritat que desempallegar-se

Profits del patiment

de l'error. Els mortals poden mirar de capir la Ciència Cristiana, però no en podran espigolar els fets de l'ésser, sense maldar per a fer-se'ls seus. Aquest maldar és l'afany sincer de desempallegar-se de tota mena d'error i no tenir altra consciència que el bé.

Perspectiva gloriosa

Mercès als càstigs saludables de l'Amor, som empesos endavant a la nostra cursa vers la justícia, la pau i la puresa, que són els mollons de la Ciència Cristiana. Contemplant les tasques infinites de la Veritat, ens aturem, -esperem en Déu. I tirem endavant fins que el pensament sense traves camina embadalit, i la concepció allerada s'envola vers la glòria divina.

Mancança i abastiment

Per a poder capir més la Ciència, hem de practicar el que ja sabem. Hem de fer memòria que la Veritat és demostrable quan és entesa i que el bé no és entès fins que no es demostra, Si som "fidels en poques coses," serem fets amos de moltes; però el talent que no es fa servir, degenera i es perd. Quan els malalts i els pecadors es desvetllin i s'adonin que els hi manca allò que més els cal, es faran receptius a la Ciència divina, que es decanta vers l'Ànima i s'allunya del sentit material, treu el pensament del cos, i enlaira la ment mortal vers la contemplació de quelcom més bo que la malaltia o el pecat. La idea veritable de Déu ens forneix la veritable comprensió de la Vida i de l'Amor, li furta a la tomba la seva victòria, foragita el pecat i la folla creença que hi ha altres ments, i destrueix la mortalitat.

Ser receptiu com un infant

Els efectes de la Ciència Cristiana se senten més que no pas es veuen. "És "la veueta dolça" de la Veritat que es fa sentir. O bé ens hi girem d'esquena, o bé ens l'escoltem i anem més amunt. La bona voluntat d'esdevenir com un

infantó i deixar tot el que és vell pel nou, fa el pensament receptiu a la idea avançada. Les delícies de deixar enrera les falses fites i la joia de veure-les desaparèixer és l'estat d'ànim que ajuda a acuitar la darrera harmonia. La purificació dels sentits i del jo és una prova de progrés. “Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu.”

Llevat que l'harmonia i la immortalitat de l'home no es facin més paleses, no ens arribem a fer nostre la veritable idea de Déu; i el cos reflectirà allò què el governa, ja sigui la Veritat o l'error, la comprensió o la creença, l'Esperit o la matèria. I doncs, “Fes ara la coneixença de Déu, i siguis en pau.” Vetlla, sigues sobri i amatent. És estret i dret el camí que mena a capir que Déu és l'única Vida. És una contesa amb la carn on hem de vèncer el pecat, la malaltia i la mort, aquí o al més enllà, -de ben segur abans de poder atènyer l'objectiu de l'Esperit, la vida en Déu.

El camí estret

Pau, al començament, no fóu un deixeble de Jesús, ben altrament, encalçava els qui seguien el Mestre. Quan la Veritat se li féu visible a la Ciència, Pau quedà orb, i el seu orbament es féu sentir; però la claror espiritual el féu bo ben aviat de seguir l'exemple i els ensenyaments de Jesús, guarint els malalts i predicant el Cristianisme a l'Àsia Menor, a Grècia i fins i tot a la Roma imperial.

Il.luminació de Pau

Pau escriu: “Si el Crist (la Veritat), no és ressucitat, el nostre predicar és endebades” És a dir, si el teu pensament no copsa la idea de la supremacia de l'Esperit, que és la veritable concepció de l'ésser, no en pots treure cap profit d'això que et dic.

Jesús digué substancialment, “Qui creu en mi no veurà mai

la mort." O sigui, qui copsa la veritable idea de la Vida, perd la seva creença en la mort. Qui ha la veritable idea del bé perd tot sentit del mal, i de la mà d'aquest fet és menat fins les realitats imperibles de l'Esperit. Aquest home fa estada a la Vida, una vida que no ve del cos, malapte de servar-la, ans de la Veritat, que desplega la seva idea immortal. Jesús forní la veritable idea de l'ésser, i el resultat pels mortals en són benaurances infinites.

Sojornar a la Veritat

A la seva epístola als Colossencs (3:4) Pau hi escriu: "Quan el Crist, que és la vostra vida, apareixi (es manifesti) també vosaltres apareixereu (us manifestareu) amb Ell a la glòria." Quan l'ésser espiritual sigui entés en tota la seva perfecció, eternitat i poder, aleshores hom veurà l'home fet a la imatge de Déu. Heus aquí el sentit absolut de les paraules apostòliques: aleshores hom s'adonarà que l'home és fet a la Seva semblança, perfecte com el Pare, de Vida indestructible, "amagat amb el Crist en Déu," -amb la Veritat dins l'Amor diví-, on el sentit humà no hi ha vist pas l'home.

L'Ésser indestructible

Pau tenia un clar sentit d'allò que la Veritat exigeix dels mortals físicament i espiritualment, quan digué: "Oferiu els vostres cossos com una víctima viva, santa, agradable a Déu, que aquest sigui el vostre culte veritable." Però el qui és nat de les creences de la carn, i n'és l'esclau, no pot atènyer mai, en aquest món, les divines alçades del nostre Senyor. S'acosta l'hora que l'origen espiritual de l'home, la Ciència divina que menà Jesús a la presència dels homes, serà entesa i demostrada.

Cal consagració

Quan és proclamada per primer cop, a l'època que sigui, la Veritat, com la llum, "llueix dins les tenebres, i les tenebres no la poden acollir." Un sentit fals de la vida, de la substància i de

la ment amaga les possibilitats divines i entela la demostració científica.

Si desitgem seguir el Crist, la Veritat, ho hem de fer de la manera designada per Déu. Jesús digué, “Qui creu en mi, farà les obres que jo faig.” El qui vol pervenir a la deu i trobar el remei diví de tots els mals, no ha de provar d'enfilar el turó de la Ciència per cap altra via. Tota la natura ens ensenya l'amor de Déu per l'home, però l'home no pot estimar Déu per sobre de tot ni consagrar-se a les coses espirituals de cor mentre estimi més les coses materials o se'n refiï més que de les espirituals.

Estimar Déu per sobre de tot

Hem de deixar enrere els fonaments dels sistemes materials, per molt honorats que siguin, si volem que el Crist sigui el nostre únic Salvador. No és parcialment ans totalment, que el gran guaridor de la ment mortal és el guaridor del cos.

Hom pot fer-se, des d'ara mateix, el propòsit i l'objectiu de viure segons el bé. Fet aquest pas, has començat com havies de començar. Has començat per la regla fonamental de la Ciència Cristiana, i només una mala intenció pot posar pals a les rodes al teu progrés. Si treballes i pregues amb motivació sincera, el teu Pare et farà pas. “Qui t'ha aturat, que no puguis obeir la veritat?”

Saül de Tars copsà la via, el Crist o la Veritat, només quan el seu sentit incert del què era just es donà al sentit espiritual que és sempre just. Llavors l'home fóu transformat. El seu pensament assolí una més noble perspectiva, i la seva vida esdevingué més espiritual. S'adonà del mal que havia fet encalçant els Cristians, la religió dels quals no havia entès, i humilment es posà el nou nom de Pau. Contemplà per primer cop la veritable idea de l'Amor, i aprengué una lliçó a la Ciència divina.

Conversió de Saül

La reforma s'esdevé quan entenem que al mal no hi ha plaer durador, i també quan estimem el bé segons la Ciència, que revela el fet immortal que ni el plaer ni el patiment, ni el desig ni la passió, poden existir a la matèria ni en poden venir, mentre que la Ment divina pot destruir i destrueix de manera efectiva les falses creences dels plaers, del mal, de la por, i tots els desitjos pecaminosos de la ment humana.

Quin espectacle més llastimós és la malícia, que troba el plaer revenjant-se! El mal a voltes és la idea més alta que l'home es fa d'allò que és just, fins que no s'arrapa més fermament al bé. Aleshores la malícia ja no li forneix cap plaer, i esdevé el seu turment. La manera d'escapolir-se de la misèria del pecat és no pecar. No hi ha cap altra via. El pecat és la imatge de la bèstia que la suor de l'agonia ha d'esborrar. És una follia moral que corre arrauxada per a barrejar els seus xiscles amb la mitjanit i la tempesta.

Imatges de la bèstia

Pels sentits físics, les estrictes exigències de la Ciència Cristiana semblen peremptòries; tammateix els mortals cuiten d'aprendre que la Vida és Déu, el bé, i que el mal, de fet, no té ni lloc ni poder a l'economia humana ni a la divina.

Exigències peremptòries

La por del puniment no ha fet mai l'home realment honest. Cal coratge moral per a encarar el mal i proclamar el bé. Però com reformarem l'home que té més coratge animal que moral, i que no ha copsat la veritable idea del bé? Adreçant-te a la consciència humana, convenç el mortal que fa un disbarat en cercar mitjans materials per assolir la felicitat. La raó és la facultat humana més activa. Que la raó, doncs, animi els sentiments de l'home i desvetlli el seu embaltit sentit d'obligació moral, i de mica en mica s'adonarà del no res dels

Coratge moral

plaers del sentit humà, i de la grandesa i la benaurança d'un sentit espiritual que far callar el sentit material o corpori. Aleshores l'home no només serà salvat, ans ja *és* salvat.

Destrucció final de l'error

Els mortals s'afiguren que poden viure sense ser bons, quan, de fet, Déu és bo i és l'única Vida real. Què en resulta? Sense capir gaire el Principi diví que salva i guareix, és només a nivell de creença que els mortals es desempalleguen del pecat, de la malaltia i de la mort. Aquests errors, doncs, no són realment destruïts i s'arrapen als mortals fins que no assoleixin, aquí o al més enllà, la veritable comprensió de Déu a la Ciència que destrueix les delusions que l'home En té i revela les grandioses realitats de la Seva totalitat.

Aquesta comprensió del poder que té l'home, quan és armat per Déu, ha desaparegut malauradament de la història Cristiana. Ha quedat molts segles endormiscada, un element perdut del Cristianisme. Els nostres missioners porten la Bíblia a l'Índia, però podem dir que l'expliquen d'una manera pràctica, com féu Jesús, si centenars de persones s'hi moren cada any de fiblades de serps? Capint la llei espiritual i sabent que no hi ha llei material, Jesús digué: “Heus aquí els senyals que aniran de bracet dels qui creguin, ... agafaran serps; si beuen cap metzina, no els hi farà mal; posaran les mans sobre els malalts i els guariran.” Seria bo que la Cristianitat es cregués aquesta paraula sagrada, i l'obeís!

Promesa perpètua

La promesa de Jesús és perpètua. Si hagués estat feta només als deixebles del seu moment històric, el passatge de les Escriptures diria *vosaltres*, no *ells*. El propòsit de la seva gran tasca vital s'allarga a tots els temps i abraça la humanitat universal. El seu Principi és infinit, i va més enllà d'una sola

època o d'un petit nombre de deixebles. Amb el temps, hom farà justícia als elements guaridors del Cristianisme pur; seran cercats i ensenyats, i lluiran amb tot l'esclat de la bonesa universal.

Un pessic de llevat fa pujar tota la pasta. Capir una mica la Ciència Cristiana demostra la veritat de tot el que en dic. Ni que no puguis caminar sobre l'aigua i ressucitar els morts, no tens el dret de qüestionar el gran poder de la Ciència divina en aquests punts. Agraeix que Jesús, el veritable demostrador de la Ciència, fes aquestes coses i ens hagi llegat el seu exemple. A la Ciència només podem emprar allò que entenem. Hem de fer palesa la nostra fe per la demostració.

Imitació de Jesús

Hom no hauria d'atardar-se sota la torbonada si s'hi glaça, ni romandre dins les flames devoradores. Fins que hom no és bo de posar aturador als mals efectes, hauria d'evitar allò que els produeix. Desanimar-se és assemblar-se a l'alumne que, tot just aprenent a sumar, vol trobar la solució d'un problema d'Eúclides i, nega la regla del problema perquè no reïx a la primera.

No hi ha hipocresia a la Ciència Cristiana. El Principi és imperatiu. La voluntat humana no se'n pot riure. La Ciència és una exigència divina, no humana. Sempre justa, el seu Principi diví no es penedeix mai, ans serva els drets de la Veritat tot anorreant l'error. El perdó de la gràcia divina és la destrucció de l'error. Si els homes capissin que la seva deu espiritual veritable és tota benaurança, maldarien per a girar-se vers l'Esperit i hi trobarien la pau; però com més pregon és l'error on la ment mortal s'ha enfonsat, més forta és l'oposició a l'espiritualitat, fins que l'error es dóna a la Veritat.

Error destruït, no pas perdonat

La resistència humana a la Ciència divina s'afebleix en la

mesura que els mortals bescanvien l'error per la Veritat i la comprensió de l'ésser agafa el lloc de la simple creença. Fins que l'autora d'aquest llibre no s'adonà de la immensitat de la Ciència Cristiana, del fixament de les il.lusions mortals, i de l'odi humà de la Veritat, nodria al seu cor l'esperança abrusadora que la Ciència Cristiana seria acceptada de manera immediata i universal.

Perspectiva encoratjadora

Quan les proposicions fonamentals que s'exposen tot seguit siguin enteses, i la lletra i l'esperit en siguin testimoni, la infal.libilitat de la metafísica divina serà demostrada.

I. Déu és infinit, l'única Vida, l'única substància, l'únic Esperit o Ànima, l'única intel·ligència de l'univers, encloent-hi l'home. L'ull no ha vist mai Déu ni la seva imatge i semblança. Ni Déu ni l'home perfecte poden ser discernits pels sentits materials. La individualitat de l'Esperit, o de l'Infinit, és desconeguda, i per prendre'n esment, doncs, ens hem de posar a les mans, o bé de les especulacions humanes, o bé de la revelació de la Ciència divina.

La supremacia deífica

II. Déu és el què En proclamen les Escriptures: Vida, Veritat, Amor. L'Esperit és el Principi diví, i el Principi diví és Amor, i l'Amor és Ment, i la Ment no és alhora bona i dolenta, puix Déu és Ment; i de fet, doncs, només hi ha una Ment perquè només hi ha un sol Déu.

Les definicions deífiques

III. La noció que el bé i el mal, són tots dos reals és una delusió del sentit material, que la Ciència anorrea. El mal no és res, no és ni cosa, ni ment, ni poder. Manifestat per la humanitat, representa una mentida, el no res que pretén ser quelcom, -és la luxúria, l'egoisme, la manca d'honestedat, l'enveja, la hipocresia, la calumnia, l'odi, el furt, l'adulteri, l'assassinat, la demència, la insanitat, la inanitat, el no res, el diable, l'infern, i tots els etzeteres que el mot implica.

El mal, anacrònic

IV. Déu és la Vida divina, i la Vida no està més confinada dins les formes que la reflecteixen que n'està la substància dins la seva ombra. Si la Vida fos dins de l'home mortal o dins de les coses materials, estaria sotmesa a les seves limitacions i faria cap a la mort. La Vida és Déu, el creador reflectit a la Seva creació. Si sojornés dins del què ha creat, Déu no seria reflectit, ans quedaria rebegut dins la Seva creació, i la Ciència de l'ésser es perdria per sempre per culpa d'un sentit mortal, que testifica falsament d'un començament i d'un final.

La Vida, la creadora

V. Les Escriptures impliquen que Déu ho és Tot en tot. D'això se'n dedueix que no hi ha res que tingui realitat ni existència, tret de la Ment divina i les seves Idees. Les Escriptures també declaren que Déu és Esperit. A l'Esperit, doncs, tot és harmonia, i no hi pot haver discordança; tot és Vida i no hi ha mort. A l'univers de Déu, tot expressa Déu.

Totalitat de l'Esperit

VI. Déu és individual, incorpori. És el Principi diví, l'Amor, la causa universal, l'únic creador, i no hi ha cap altra autoexistència. Ho enclou tot, i és reflectit per tot allò que és real i etern, i per res més. Omple tot l'espai, i és impossible de concebre una omnipresència i individualitat tant absoluta, si no és com Esperit o Ment infinita. Tot, doncs, és Esperit i espiritual.

La causa universal

VII. La Vida, la Veritat i l'Amor constitueixen la Persona trinitària anomenada Déu, o sigui, el Principi tres cops diví, L'Amor. Representen una trinitat dins la unitat, tres en un, -la mateixa essència, bé que d'oficis múltiples: Déu, el Pare-Mare; el Crist, la idea espiritual de filiació; la Ciència divina o el Sant Consolador. Tots tres expressen a la Ciència divina la

Trinitat divina

triple naturalesa essencial de l'infinit. I assenyalen el Principi diví de l'ésser científic, la relació intel.ligent de Déu vers l'home i l'univers.

VIII. Pare-Mare és el nom de la Deïtat, nom que indica la Seva tendra relació vers la Seva creació espiritual. Com els expressà l'apostol, que manllevà, tot aprovant-los, aquests mots d'un poeta clàssic: “Nosaltres som també els Seus plançons.”

Pare-Mare

IX. Jesús fou nat de Maria. El Crist és la idea veritable anunciant el bé, el missatge diví de Déu als homes, parlant a la consciència humana. El Crist és incorpori, espiritual, la imatge i semblança divina, espargint el miratge dels sentits; el Camí, la Veritat i la Vida, guarint els malalts i fent fora els mals, destruint el pecat, la malaltia i la mort. Com diu Pau: “Hi ha un sol Déu, i un sol mitjancer entre Déu i l'home, l'home Crist Jesús.” L'home corporal, Jesús, fou humà.

El Fill de Déu

X. Jesús demostrà el Crist; féu palès que el Crist és la idea divina de Déu, -l'Esperit Sant, o el Consolador, revelant el Principi diví, l'Amor, i menant vers tota la veritat.

L'Esperit Sant, o el Consolador

XI. Jesús fóu el fill d'una verge. Fóu triat per a enunciar la Paraula de Déu i presentar-se davant dels mortals d'una manera humana que poguessin capir i copsar. Maria el concebé espiritualment, puix només la puresa podia reflectir la Veritat i l'Amor, que el bo i pur Crist Jesús encarnà tant clarament. Expressà el model més noble de la divinitat que aleshores una forma carnal podia expressar. L'element carnal no hi pot entrar dins de l'home real i ideal. I és així que el Crist il.lustra la coincidència, o l'avinença espiritual entre Déu i

El Crist Jesús

l'home fet a la Seva imatge.

XII. El mot *Crist* no és, pròpiament parlant, un sinònim de Jesús, ni que normalment s'hi empri. Jesús era un nom humà, que li fóu posat com a d'altres nois i homes hebreus, puix és idèntic que el nom del famós capitost hebreu, Josué. D'altra banda, Crist no és tant un nom com el títol diví de Jesús. El Crist expressa la naturalesa espiritual i eterna de Déu. Aquest nom és sinònim del Messies, i apunta vers l'espiritualitat ensenyada, il.lustrada i demostrada per la vida que el Crist Jesús encarnà. El nom del nostre Mestre en grec era, literalment, Jesús, el Crist; però el Crist Jesús vol dir d'una manera més acurada el qui és com Déu.

El Messies o el Crist

XIII. L'adveniment de Jesús de Natzaret marcà la primera centúria de l'era Cristiana, però el Crist no té ni començament d'anys ni final de dies. A totes les generacions, tant abans com després de l'era cristiana, el Crist, la idea espiritual, -la reflexió de Déu-, ha anat a trobar amb una certa mesura de gràcia i de poder a tots els qui estan a punt de rebre el Crist, la Veritat. Abraham, Jacob, Moisès, i els profetes copsaren besllums gloriosos del Messies, el Crist; que batejà aquests visionaris de la naturalesa divina, l'essència de l'Amor. La divina imatge, la idea o el Crist, fóu, és, i serà, inseparable del Principi diví, Déu. Jesús féu esment d'aquesta unitat de la seva identitat espiritual en aquests termes: “Abans que Abraham fos, Jo sóc;” “Jo i el meu Pare som Un;” “El meu Pare és més gran que Jo.” L'Esperit Únic abraça totes les identitats.

Principi i idea divina

XIV. Amb aquestes afirmacions Jesús no volia pas dir que

el Jesús humà fos o sigui etern, ans que la idea divina o el Crist era i és eterna i, doncs, anterior a Abraham; no pas que el Jesús corporal fos un amb el Pare, ans que la idea espiritual, el Crist, fa estada per sempre a la sina del Pare, Déu, des d'on il.lumina cels i terra; no pas que el Pare sigui més gran que l'Esperit, que és Déu, ans més gran, infinitament més gran, que el Jesús carnal, la carrera terrenal del qual fóu breu.

Unicitat espiritual

XV. El Crist invisible era imperceptible pels pretesos sentits personals, mentre Jesús es féu visible com una existència corporal. Aquest doble caràcter, visible i invisible, espiritual i material, del Crist etern i del Jesús corporal manisfestat a la carn, subsistí fins a l'ascenció del Mestre, al moment que el concepte material i humà de Jesús es féu fonedís, mentre el jo espiritual, el Crist, existeix inestroncable dins l'ordre etern de la Ciència divina, llevant els pecats del món, com sempre ha fet el Crist, fins i tot abans que el Jesús humà s'encarnés a la vista dels mortals.

Dualitat del fill

XVI. Heus aquí “el Xai immolat des de la creació del món,” és a dir immolat segons el testimoni dels sentits corporals, però eternament viu a la Ment deïfica. El Revelador presenta el Fill de l'home tot dient (Ap. 1:17-18): “Jo sóc el primer i el darrer, i el qui viu. Estava mort (no entès), però heus aquí que sóc viu pels segles dels segles (la Ciència m'ha explicat).” Aquestes paraules són un enunciat místic de l'eternitat del Crist, que també fan esment del sentit humà del Jesús crucificat.

Eternitat del Crist

XVII. l'Esperit éssent Déu, hi ha només un Esperit, puix només hi pot haver un infinit, i doncs, un sol Déu. No hi ha ni

molts esperits ni molts déus. No hi ha mal a l'Esperit, perquè Déu és Esperit. La teoria que l'Esperit és distint de la matèria, però que hi ha de passar o hi ha d'entrar per a individualitzar-se, faria dependre Déu de la materia, i posaria els fonaments del panteïsme.

Esperit infinit

XVIII. L'Esperit, Déu ho ha creat tot en Si mateix i de Si mateix. L'Esperit no ha creat mai la matèria. No hi ha res a l'Esperit d'on se'n pugui fer la matèria, puix com declara la Bíblia, “res del què ha estat fet no ha vingut a l'existència” sense el Logos, l'Aeon o la Paraula de Déu. L'Esperit és l'única substància, el Déu infinit, invisible i indivisible. Les coses espirituals i eternes són substancials. Les coses materials i temporals són insubstancials.

L'única substància

XIX. l'Ànima i l'Esperit éssent un, Déu i l'Ànima són un, i aquest “un” no és mai dins d'una ment limitada ni d'un cos limitat. L'Esperit és etern, diví. Fora de l'Esperit, l'Ànima, res no pot revelar la Vida, puix l'Esperit és més que tota altra cosa. Perquè l'Ànima és immortal, no fa estada a la mortalitat. l'Ànima ha de ser incorpòria per a ser Esperit, puix l'Esperit no és finit. Només desenpallegant-nos del fals sentit de l'Ànima podem abastar l'etern desplegament de la Vida entesa com la immortalitat revelada.

L'Ànima i l'Esperit, un

XX. La Ment és el Principi diví, l'Amor, i no pot produir res que sigui dissemblant de l'etern Pare-Mare Déu. La realitat és espiritual, harmoniosa, immutable, immortal, divina, eterna. Res que no sigui espiritual pot ser real, harmoniós ni etern. El pecat, la malaltia i la mortalitat són les suposades àntípodes de l'Esperit, i han de ser, per força, contradiccions de la realitat.

L'única Ment divina

XXI. L'Ego és immortal i il.limitat, puix els límits implicarien i

imposarien la ignorància. La Ment és el JO SÓC, la Infinitat. La Ment no ha entrat mai dins del finit. La intel.ligència no passa mai per la inintel.ligència o matèria. El bé no entra mai dins del mal, ni l'il.limitat dins del limitat, ni l'etern dins del temporal, ni la imortalitat dins de la mortalitat. L'Ego diví, la divina individualitat, és reflectit a totes les individualitats espirituals, de l'infinitesimal a l'infinit.

L'Ego diví

XXII. L'home immortal era i és la imatge o idea de Déu, la infinita expressió de la Ment infinita, i l'home immortal és coexistent i coetern amb aquesta Ment. Ha estat des de sempre a la Ment eterna, Déu; però la Ment infinita no pot ser mai dins de l'home, ans és reflectida per l'home. La consciència i la individualitat de l'home espiritual són reflexs de Déu. Són emanacions del Qui és la Vida, la Veritat i l'Amor. L'home immortal no és ni ha estat mai material, ans des de sempre, és espiritual i etern.

El veritable estat de l'home

XXIII. Déu és indivisible. Un pessic de Déu no podria entrar dins de l'home, ni tota la plenitud de Déu podria ser reflectida per un sol home, altrament Déu seria manifestament finit, perdria el seu caràcter deïfic, i no arribaria a ser Déu. La totalitat és la mesura de l'infinit, i res que no hi arribi pot expressar Déu.

Indivisibilitat de l'infinit

XXIV. Déu, el Principi diví de l'home, i l'home fet a la imatge i semblança de Déu són inseparables, harmoniosos i eterns. la Ciència de l'ésser forneix la regla de la perfecció, i revela la immortalitat. Déu no és l'home i l'home no és Déu, però dins l'ordre de la Ciència divina, Déu i l'home coexisteixen i són eterns. Déu és el Pare-Ment, i l'home és el plançó espiritual de Déu.

Déu, el Pare Ment

XXV. Déu és individual i personal segons el sentit científic,

però no segons cap sentit antropomòrfic. L'home, doncs, reflectint Déu, no pot perdre la seva individualitat; però com ànima al cos, o sensació material, els encegats mortals perden realment de vista la individualitat espiritual. La personalitat material no té cap realitat; no és el reflex o la semblança de l'Esperit, del Déu perfecte. La sensualitat no és felicitat, ans esclavatge. Per a ser veritablement benaurat, l'home s'ha d'harmonitzar amb el seu Principi, l'Amor diví; cal que el Fill estigui en harmonia amb el Pare, conformat al Crist. Segons la Ciència divina, l'home és tan perfecte com la Ment que l'afaiçona. La veritat de l'ésser fa l'home harmoniós i immortal, mentre que l'error és mortal i discordant.

L'home reflecteix el Déu perfecte

XXVI. La Ciència Cristiana demostra que només els purs de cor poden veure Déu, com ens ensenya l'evangeli. L'home és perfecte en la mesura de la seva puresa; i la perfecció és l'ordre de l'ésser celestial, que demostra la vida Crística, l'ideal espiritual de la Vida.

La puresa, la via de la perfecció

XXVII. La veritable idea de l'home, entès com el reflex del Déu invisible, és tan incomprensible pels sentits limitats com n'és el Principi infinit de l'home. L'univers visible i l'home material són els miserables contrafaïments de l'univers invisible i de l'home espiritual. Les coses eternes (les veritats) són els pensaments de Déu tal com existeixen al reialme espiritual del real. Les coses temporals són els pensaments dels mortals i són l'irreal, són el contrari d'allò que és real o d'allò que és espiritual i etern.

La veritable idea de l'home

XXVIII. Sotmet la malaltia, el pecat i la mort a la regla de la salut i de la santedat a la Ciència Cristiana, i t'adonaràs del cert que hom pot demostrar la veritat d'aquesta Ciència, puix guareix els malalts i els pecadors com no ho pot fer cap altre

La Veritat demostrada

sistema. La Ciència Cristiana, ben entesa, mena a l'harmonia eterna. Revela l'únic Déu vivent i veritable i l'home fet a la Seva semblança; mentre la creença contrària, -que l'home té l'origen a la matèria, que té un començament i un final, que és alhora cos i ànima, bo i dolent, espiritual i material-, fa cap a la discordança i a la mortalitat, a l'error que la Veritat ha de destruir. La mortalitat de l'home material demosta que l'error s'ha empeltat a les premises i a les conclusions de la humanitat mortal i material.

XXIX. El mot *Adam* ve de l'hebreu *adamah*, que vol dir *el color rogenc de la terra, pols, no res.* Partiu el nom Adam en dues sil.labes, i hi llegim (en anglès) *a dam*, un dic o una nosa. Això suggereix el pensament de quelcom fluïd, de la ment mortal deixatada. A més suggereix el pensament de "les tenebres sobre la superfície de l'abís," quan la matèria, la pols fóu tinguda per l'agent de la Deïtat a l'hora de crear l'home -quan la matèria, com allò que és maleït, es dreçà oposant-se a l'Esperit. Aquí *a dam* no és un simple joc de paraules; vol dir la nosa, l'error, la suposada separació de l'home de la seva Déu divina; l'entrebanc que la serp, el pecat, voldria dreçar entre l'home i el seu creador. No és científic fer la dissecció dels mots i definir-los, si no és per a trobar-ne el seu origen metafísic. Jeovà maleí el sòl, i d'aquest sòl o matèria n'eixí Adam, malgrat que Déu havia beneït la terra "pel bé de l'home." D'això se'n segueix que Adam no era l'home ideal a favor del qual la terra havia estat beneïda. L'home ideal es revelà al temps assenyalat, i fóu conegut pel nom de Crist Jesús.

Adam no és l'home ideal

XXX. La destrucció del pecat és el mètode de perdó diví. La vida divina destrueix la mort, la Veritat destrueix l'error, i l'Amor destrueix l'odi. Un cop destruït, al pecat no li cal cap altre mena de perdó. El perdó de Déu, que destrueix tota mena de pecat, no prediu i implica la destrucció final de tot pecat?

Perdó diví

XXXI. Puix Déu ho és tot no hi ha lloc per la Seva dissemblança. Només Déu, l'Esperit, ho creà tot i digué que era bo. El mal, doncs, éssent el contrari del bé, és irreal, i no pot ser produït per Déu. El pecador no es pot sentir encoratjat pel fet que la Ciència demostri la irrealitat del mal, puix el pecador, del pecat en faria una realitat, -faria real allò que és irreal-, i així amuntegaria "la còlera pel dia de la còlera." El pecador és part d'una conspiració contra si mateix, contra el seu propi desvetllament a la terrible irrealitat que l'ha ensibornat. Només els qui es penedeixen del pecat i giren l'esquena a allò que és irreal, poden capir del tot la irrealitat del mal.

El mal no és creat per Déu

XXXII. Igual que la mitologia de la Roma pagana s'ha donat a una idea més espiritual de la Deïtat, també les nostres teories materials es donaran a les idees espirituals fins que el finit faci lloc a l'infinit, la malaltia a la salut, el pecat a la santedat, i el regne de Déu davalli "a la terra com és al cel." La base de tota salut, de tota impecabilitat i de tota immortalitat és el gran fet que Déu és l'única Ment; i cal, no simplement creure-Hi, ans capir-Lo. Desempallegar-se del pecat de mà de la Ciència és despullar-lo de tota suposada ment o realitat, i no admetre mai que al pecat hi pugui haver intel.ligència o poder, patiment o plaer. Conquereixes l'error en negar que sigui veritat. Les nostres diverses teories no perdran mai el seu poder imaginari per bé o per mal, fins que

Fonament de la salut i de la immortalitat

no hi perdem la fe, i de la vida, no en fem la prova de l'harmonia i de Déu.

Aquest verset del llibre de l'Ecclesiastés expressa el pensament de la Ciència Cristiana, sobretot quan hom n'omet el mot *deure*, que no és a l'original: “Escoltem la conclusió del tema: Tem Déu, i guarda els seus manaments: puix aquest és el deure de l'home.” En d'altres mots: Escoltem la conclusió del tema: Estima Déu i guarda els seus manaments puix això és el tot de l'home a la Seva imatge i semblança. L'Amor Diví és infinit. I doncs, tot allò que realment existeix és en Déu, ve de Déu, i manifesta el Seu amor.

“No tindràs cap altre déu fora fora de mi.” (Exode XX, 3) El primer manament és el meu verset predilecte. Demostra la Ciència Cristiana. Inculca la triunitat de Déu, Esperit, Ment; vol dir que l'home no tindrà cap altre esperit o ment tret de Déu, el bé etern, i que tots els homes tindran una sola Ment. El Principi diví del Primer Manament és la base de la Ciència de l'ésser, mercès a la qual l'home demostra la salut, la santedat i la Vida eterna. Un sol Déu infinit, el bé, unifica homes i nacions, constitueix la germanor dels homes; acaba les guerres, sadolla aquestes paraules de les Escriptures, “Estima el teu germà com a tu mateix”, anorrea la idolatria pagana i cristiana, -tot allò que és injust als codis socials, civils, criminals, polítics i religiosos; equalitza els sexes, anul.la la maledicció que afeixuga l'home, i no deixa subsistir res que pugui pecar, patir, ser castigat o destruït.